

บทนำ

อาคารสามหลังที่ตั้งอยู่ริมน้ำนี้มีอายุมากกว่าร้อยปีแล้ว เป็นสถาปัตยกรรมแบบตะวันตก เรือนเป็นสีครีมไข่ไก่ตัดขอบสีเขียว อาคารซ้ายขวามีสองชั้น ส่วนอาคารหลังกลางสูงสามชั้น ด้านบนเป็นโดมหลังคาสูง หน้าจั่วเป็นไม้แกะสลักลวดลายอย่างงดงาม เสาที่ทำจากปูนล้วนมีลายปูนปั้นบริเวณหัวเสาซึ่งถือเป็นสไตล์ของต่างประเทศ เมื่อเวลาผ่านไปอาคารทั้งหมดก็สีจางไปตามเวลา หม่อมเจ้าพีรพงษ์จึงทรงให้ช่างทาสีและปรับปรุงเพิ่มเพื่อให้คงความทันสมัยแต่ยังคงลักษณะดั้งเดิมของอาคารไว้เกือบทั้งหมด

ภาพที่ทุกคนเห็นจนชินตาเวลาผ่านไปมาคือ กลุ่มอาคารที่มีสถาปัตยกรรมโดดเด่นตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา เฟอ์นิเจอร์ด้านในแต่เดิมเป็นไม้สักแท้ แต่ต่อมามีการเปลี่ยนใหม่ในบางห้องเพื่อประโยชน์ใช้สอย ยกเว้นห้องบรรทมที่ยังคงเป็นเตียงไม้หลังเดิมตั้งแต่สมัยพระบิดาของหม่อมเจ้าพีรพงษ์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ แต่ทาสีใหม่ให้งดงาม

ห้องรับประทานอาหารและห้องรับแขกซึ่งอยู่ชั้นล่างถือว่าเป็นจุดเด่น

ของบ้านหลังนี้ เพราะนอกจากจะเป็นที่พบปะพูดคุยระหว่างสมาชิกแทบทุกวันแล้ว ยังเป็นพื้นที่ซึ่งหม่อมเจ้าพีรพงษ์มักจะมีรับสั่งเรียกโอรสมาเข้าเฝ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันเสาร์ หากสมาชิกทุกคนไม่ติดธุระสำคัญอะไร จะต้องกลับมารับประทานอาหารพร้อมหน้ากัน หม่อมวิมาลินในฐานะประมุขรองของบ้านจะเข้าครัวตั้งแต่บ่ายเพื่อปรุงอาหารอย่างสุดฝีมือเตรียมต้อนรับบุตรชายทั้งสามคน

หม่อมเจ้าพีรพงษ์ทรงมีโอรสสามคน โอรสคนโตมีชื่อว่าหม่อมราชวงศ์กันต์ธร เป็นผู้รับสืบทอดกิจการบริษัทจากหม่อมเจ้าพีรพงษ์ นับตั้งแต่เขาเข้ามาบริหารเอส เค พรอพเพอร์ตี้ กิจการก็รุ่งเรืองขึ้นมาก หุ่นของบริษัทพุ่งขึ้นราวกับว่าติดลมบน

โอรสคนรองมีชื่อว่าหม่อมราชวงศ์กรกันต์ เป็นแพทย์ประจำห้องฉุกเฉิน เมื่อหนึ่งปีก่อนเขาเพิ่งเดินทางกลับจากการศึกษาต่อเฉพาะทางด้านเวชศาสตร์ฉุกเฉินที่ประเทศสหรัฐอเมริกา แต่แทนที่จะเข้าทำงานในโรงพยาบาลเอกชน กลับเลือกเป็นอาจารย์ในโรงเรียนแพทย์แทนเพื่อช่วยเหลือประชาชนและถ่ายทอดความรู้ให้แก่แพทย์รุ่นถัดมา

ส่วนโอรสคนสุดท้ายคือหม่อมราชวงศ์กวิณภาพนั้น มีเส้นทางชีวิตต่างกับคนอื่น เขารับราชการทหารสังกัดหน่วยรบพิเศษของกองทัพ มีภาระหน้าที่เสี่ยงตายเพราะต้องออกปฏิบัติการในพื้นที่อันตรายชายแดน แล้วยังต้องปะทะกับผู้ก่อการร้ายอยู่บ่อยครั้ง หลายครั้งเขาต้องรับภารกิจในการปลอมตัวไปสืบความลับและทำลายแหล่งกบดานของผู้ก่อการร้าย แต่เพื่อความสบายใจของหม่อมวิมาลิน สามพี่น้องจึงช่วยกันปิดไว้ไม่ให้มารดารู้ หม่อมวิมาลินจึงทราบเพียงว่าบุตรชายทำงานเป็นอาจารย์ของนักศึกษาวิชาทหาร และใช้เวลาส่วนใหญ่ในโรงเรียน

ตลอดลำดับार्ಥคุณชายทั้งสามมักจะว่างไม่ตรงกัน แต่วันนี้เป็นวันเสาร์ซึ่งสมาชิกทุกคนจะกลับมารวมโต๊ะอาหาร จึงถือเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขของวังสุกุลเลยก็ว่าได้

อาหารโปรดของบุตรชายทั้งสามจัดเตรียมไว้โดยฝีมือหม่อมวิมาลิน ทั้งของหวานพร้อมสรรพ กลิ่นอาหารหอมฟุ้งไปทั่ว เมื่อจัดการทุกอย่างเรียบร้อย หม่อมวิมาลินจึงไปอาบน้ำล้างเสื้อผ้าแต่งตัวเต็มยศรอ ไม่นาน หม่อมเจ้าพีรพงษ์ก็เสด็จมาสมทบ ทอดพระเนตรศรีภรรยาที่ผู้ดลุกผู้ดนึ่ง ตลอดเวลาด้วยความตื่นเต้นเนื่องจากใกล้เวลาแล้วแต่เก้าอี้ในห้องอาหาร ยังว่างเปล่า บุตรชายทั้งสามก็ยังไม่กลับ

“นั่งก่อนสิคุณ ลูกๆ นั่งๆ แบบนี้ประเดี๋ยวก็หน้ามืดเป็นลมไปหรอก”

“โอ้ ท่านชาย ก็หม่อมฉันเป็นห่วงลูกเรานี้คะ จนปานนี้แล้วยังไม่มา กันอีก”

“รันก็โทร. มาบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าอีกห้านาทีจะมาถึง”

รัน คือชื่อเล่นของหม่อมราชวงศ์กนต์ธร ในบรรดาลูกชายทุกคน เขาเป็นคนตรงต่อเวลาที่สุด เนื่องจากเป็นที่ใหญ่ต้องรับผิดชอบครอบครัว ชายหนุ่มเป็นคนเจ้าระเบียบ จึงเป็นเรื่องแปลกที่วันนี้ยังกลับไม่ถึงบ้าน ตั้งแต่เลิกงานโตหม่อมราชวงศ์กนต์ธรเป็นคนขยัน ตั้งใจเรียน ไม่เคยทำอะไรให้ครอบครัวเป็นห่วง แม้แต่ตอนไปเรียนต่างประเทศก็ไม่เคยมีข่าวลือให้รำคาญใจ ผิดกับหม่อมราชวงศ์กนต์ซึ่งเป็นคนโฉบเฉี่ยว บ่อยครั้งที่ต้องขัดแย้งกับผู้ร่วมงานหลายคน แต่ด้วยความดีและตั้งใจทำงานจึงเอาตัวรอดมาได้ ส่วนหม่อมราชวงศ์กวินภพก็มักจะมีเรื่องราวพะงั่ว ลุๆ ตามวิสัยชายชาติทหาร เมื่อกลับบ้านจึงมีรอยฟกช้ำมาให้เห็นเป็นระยะ

“ก็นั่นละคะ มืดแล้วรถไม่น่าติดมาก น่าจะมาถึงได้แล้ว”

บริษัทเอส เค พรอพเพอร์ตี้ อยู่ห่างจากบ้านไปแค่เดินทางยี่สิบนาที ปกติแล้วหม่อมราชวงศ์กนต์ธรมักจะเดินทางมาถึงก่อนนั่นเองๆ เสมอ

“เย็นวันเสาร์ละตัวดีเลยคุณ คนอื่นเขาออกไปกินข้าวนอกบ้าน เลี้ยงสังสรรค์ รถราก็ต้องเยอะเป็นธรรมดา คุณใจเย็นๆ เถอะ เดินไปเดินมา อย่างนี้ผมเวียนหัว”

“แล้วนี่ชายกนต์กับชายกวินโทร. มาบ้างไหมคะ” หม่อมวิมาลินพูดยัง

ไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงบุตรชายคนเล็ก

“ผมมาแล้วครับแม่ มีใครบ่นหาผมอยู่หรือเปล่าเอ่ย”

หม่อมราชวงศ์กวิณภพรีเข้ามาหาก่อนเพื่อน ลูกเขาลงตรงหน้ามารดา ประนมมือไหว้ แล้วโน้มตัวเข้าไปกอดประจบ เขาเป็นลูกชายคนเล็กจึงช่างอดอ้อนมารดา แต่ใครจะรู้ว่ายามปฏิบัติหน้าที่ เขามีความมองอาจกล้าหาญ ชายหนุ่มเชี่ยวชาญการใช้อาวุธทุกชนิดรวมถึงศิลปะการป้องกันตัว การต่อสู้ในระยะประชิดทุกอย่าง แต่ที่ต้องทำตัวเรียบร้อยผัดปกติดายมอยู่ในบ้านก็เพราะไม่ต้องการให้มารดาไม่สบายใจนั่นเอง เขาตั้งใจจะปิดบังงานของตนไว้ก่อนจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร

“อ่อนเกินไปหรือเปล่ากวิณ ออกนอกหน้าเกินไปแล้วนะไว้ย”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ยื้อไหล่ห้องชายและโผล่เข้าไปกอดหม่อมวิมาลินบ้าง สองหนุ่มต่างแกลังยื้อยุดกันจนหม่อมเจ้าพิรพงษ์อดยิ้มไม่ได้

“ไอ้ลูกสองคนนี่ชอบทำตัวเป็นเด็กอ่อนแม่อยู่ได้ อย่างนี้เมื่อไหร่พอกับแม่จะได้เจอว่าที่สะใภ้เสียที”

หม่อมราชวงศ์ทั้งสองผงะ ยกคิ้วและรีบส่ายหน้า หม่อมราชวงศ์กวิณภพรีบลุกขึ้นประนมมือไหว้หม่อมเจ้าพิรพงษ์

“ท่านพ่อรับสั่งแบบนี้เท่ากับปาระเบิดมือใส่พวกเราเลยนะครับ มีหวังวันนี้แม่ไล่เมียพวกเรานโตะอาหารไม่จบแน่ๆ”

หม่อมวิมาลินค้อนและตีหัวไหล่ลูกชายดังเผียะ

“แม่เคยไล่เมียที่ไหน ลูกก็พูดเรื่อยเปื่อย แม่แค่ถามถึงด้วยความเป็นห่วง เมื่อไหร่ลูกชายสุดหล่อทั้งสามของแม่ถึงจะมีแฟน รู้ตัวบ้างไหมว่าปล่อยให้คุณชายโปรดแข่งคิวไปแล้วนะ”

ได้ที่หม่อมวิมาลินก็เอ่ยถึงญาติสนิทซึ่งวันนี้เพิ่งแวะมาที่วังสุกุลเพื่อแจกการ์ดแต่งงานทันที หม่อมราชวงศ์อดติกันต์อายุไล่เลี่ยกับสามหนุ่มทั้งยังรู้จักสนิทสนมกันดี

“พี่ชายโปรดนะหรือครับ”

คุณชายคนสุดท้ายโผล่เข้ามาในห้องรับแขกพอดี เขาสวมสูทสีกรมท่า ตัดเย็บอย่างประณีต เนกไทสีฟ้าอ่อนลายทางเสริมให้ดูหล่อเหลา ในบรรดาคุณชายทั้งหมด หม่อมราชวงศ์กนต์ธรดูจะผิวขาวกว่าคนอื่น ๆ คิ้วเข้มที่พาดเหนือนัยน์ตาคมกริบผนวกกับสีหน้าจริงจังทำให้พนักงานต่างลงความเห็นว่าทั้งหล่อทั้งดูในเวลาเดียวกัน ยามอยู่ในเวลางานเขาก็ตัดสินใจเฉียบขาดตรงไปตรงมา แต่นอกเวลางานก็เป็นเจ้านายที่ใจดี คอยรับฟังปัญหาของลูกน้อง

“อ้าว...ชายรั้นมาพอดี นังก่อนสิลูก ทุกคนกำลังรออยู่”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรประนมมือไหว้หม่อมเจ้าพีรพงษ์แล้วหันไปหา มารดาบ้าง

“ผมขอโทษครับแม่ที่มาผิดเวลา พอตีวันนี้มีรถชนหน้าบริษัท ก็เลยชุลขลักนิดหน่อย”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกจ้ะ แม่เป็นห่วงชายรั้นเฉยๆ ทุกคนมาเหนื่อยๆ เราก็ขำขันเลยดีไหมจ๊ะ วันนี้แม่ทำของโปรดทุกคนเอาไว้ด้วย”

หม่อมราชวงศ์ทั้งสามกวาดตามองอาหารบนโต๊ะ แทบไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นหม่อมวิมาลินคงไปจ่ายตลาดตั้งแต่เช้าด้วยตัวเองและคงลงครัวตั้งแต่บ่ายเลยด้วยซ้ำเพื่อให้ทุกคนได้ลิ้มรสอาหารฝีมือชาววังที่แท้จริง แม่ในวังสกุลจะมีแม่ครัวถึงสองคน แต่ยามว่างหม่อมวิมาลินมักจะแสดงฝีมือทำอาหารด้วยตัวเอง โดยเฉพาะของที่หม่อมเจ้าพีรพงษ์โปรด คือแกงส้มปลากรอบอกรสชาติจัดจ้าน หม่อมราชวงศ์กนต์ธรชอบไข่ลูกเขย ส่วนย่าถั่วพูกุ้งสดเป็นของโปรดของหม่อมราชวงศ์กรกันต์ และจานสุดท้ายคือไข่เจียวปูโหระพาของโปรดของหม่อมราชวงศ์กนิษฐา เมื่อทุกคนนั่งลงแม่บ้านซึ่งยืนรออยู่ก็รีบตักข้าวใส่จานทันที

“เมื่อครุ่นี่แม่บอกว่าใครจะแต่งงานนะครับ”

“ก็คุณชายโปรดยังไม่ละจ๊ะ”

หม่อมราชวงศ์อติกันต์เป็นโอรสของหม่อมเจ้าเพชรกับหม่อมพัชริดา

เขาเป็นทันตแพทย์หนุ่มรูปงามนิสัยดี อีกทั้งยังมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของ หม่อมราชวงศ์ทั้งสาม สองครอบครัวสนิทสนมกัน ดังนั้นพอหม่อมราชวงศ์ อติกันต์มาแจกการ์ดแต่งงาน หม่อมวิมาลินจึงดีใจเป็นอันมาก และอด เปรียบเทียบกับบุตรชายทั้งสามไม่ได้

“พี่ชายโปรดเนี่ยนะครับแต่งงาน กับใคร ทำไมผมไม่ยกฐึ้น”

“ว่าที่เจ้าสาวชื่อคุณณิชารีย์จะ เห็นบอกว่าเป็นเจ้าของร้านอาหารแถว สุขุมวิท”

“ผมเคยเจอพี่ชายโปรดมากับว่าที่เจ้าสาวครั้งหนึ่งนะครับที่ห้าง สรรพสินค้าตรงสุขุมวิท หน้าตาน่ารักมากเลยครับ”

“แถมนิสัยดีมากๆ ด้วยจะ วันนี้แม่ได้เจอตัวจริงแล้ว น่ารัก คุยก่ง หม่อมพัชรีดายังบอกแม่ว่า ถ้าแต่งงานแล้วจะรีบเร่งให้มีหลานเสียเลย เพราะเธอรอมานานมากแล้ว”

พูดจบหม่อมวิมาลินก็ปรายตามาทางบุตรชาย สามหนุ่มต่างรู้ทัน ว่าการมองเช่นนี้หมายถึงการกตดันทกหลายๆ เนื่องจากหม่อมราชวงศ์อติกันต์ อายุมากกว่าหม่อมราชวงศ์กันต์ธรแค่ปีเดียว สมัยเรียนทั้งหมดเป็นหนุ่ม เนื้อหอม แต่เวลาล่วงเลยมานานก็ยังไม่มีความว่าจะแต่งงาน โดยเฉพาะ หม่อมราชวงศ์กันต์ธรที่ไม่เคยมีแฟนทั้งที่ปีนี้อายุสามสิบปีแล้ว

“คุณชายโปรดอายุมากกว่าชายรุ่นแค่ปีเดียว ดังนั้นแม่ว่าบ้านเราก็น่าจะมีข่าวดีบ้างเหมือนกัน”

“เอาแล้ว พี่ชายรับงานเข้าแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ เชิญรับประทานกันตามสบาย”

หม่อมราชวงศ์กวิณภาพแก่งทำเป็นรวบซ้อนและลุกขึ้นยืนตะเบะ ตามด้วยหม่อมราชวงศ์กรกันต์ที่ทำท่าเหมือนอิมเช่นเดียวกัน

“ผมก็รู้สึกตื้อๆ เหมือนกัน”

หม่อมราชวงศ์กันต์ธรหันไปปรามน้องชาย

“พอเลย นายสองคนไม่ต้องรีบลุกไปไหน แม่ไม่ได้บังคับพวกเราให้

แต่งงานเสียหน่อยจริงไหม” หม่อมราชวงศ์กนต์ธรปรายตาไปทางมารดา

หม่อมวิมาลีนรู้ทันบุตรชาย ดังนั้นแทนที่จะใช้การบังคับจึงใช้วิธีพูด
หวานล่อมแทน

“แม่ก็ไม่ได้ว่าอะไร แค่อามดู เผื่อว่าจะมีใครสักคนในที่นี่พอจะให้แม่
ฝากความหวังได้ จะได้มีวาสนาอุ้มหลานก่อนแก่กับเขาบ้าง”

หม่อมวิมาลีนหย่อนระเบิดลงกลางโต๊ะพร้อมกับการปรายตามองบุตร
ชาย ทั้งสามต่างมีสีหน้าพิศพิพวณ ขณะที่หม่อมราชวงศ์กนิษฐาภพทำท่า
ไม่รู้ไม่ชี้ รีบก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารต่อ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรจึง
ตอบแทน

“โอ้ แม่ครับ ยังไม่แต่งงานแต่พูดไปถึงหลาน ใ้อ้ผมงานยุ่งครับ
คนไข้เยอะทุกวัน แถมยังต้องสอนนักศึกษาอีก คงไม่ว่างมีแฟนตอนนี้ ถ้า
จะแต่งงานก็ต้องแต่งงานกับเวรเปลที่ห้องฉุกเฉินแทนละครับ เพราะคลุกคลีกัน
ออกจะบ่อย เรียกว่ากินนอนด้วยกันเลยทีเดียว”

การเป็นแพทย์ห้องฉุกเฉินทำให้เขาต้องอยู่เวรบ่อยเพื่อรอรับคนไข้ที่
ประสบอุบัติเหตุตอนกลางวันและกลางคืน

“ตายแล้ว ชายกนต์พูดอะไรอย่างนั้นจะ ออย่ามาชู้ให้แม่ใจเสียนะ
สมัยนี้เขายังนิยมเป็นชายรักชายกันอยู่ด้วย”

“ผมล้อเล่นครับแม่ เขาเป็นว่าผ่านผมไปเลยดีกว่า ผมยังไม่มีแฟน
และไม่คิดอยากมีแฟนด้วยครับ ขึ้นชื่อว่าผู้หญิงแล้ว ทำให้ชีวิตยุ่งยาก
วุ่นวาย ไหนจะต้องเอาใจ ดูแล เทกแคร์ ผมคงขาดใจตายเสียก่อน”

“ชายกนต์” หม่อมวิมาลีนเอ็ด

“ผมก็เหมือนกันครับแม่ ปีนี้ผมต้องสอนนักศึกษาและยังต้องฝึก
ภาคสนามให้นักศึกษาเป็นเดือนๆ คงไม่มีเวลาคิดเรื่องแต่งงาน”

“ไม่คิดแต่งงานทั้งที่ลูกอายุยี่สิบเจ็ดแล้วนะหรือ งานการก็มั่นคง
ขนาดนี้แล้ว แน่ใจนะว่าหนูจิตาภาจะทนรอได้”

ในบรรดาสามหนุ่มมีเพียงหม่อมราชวงศ์กนิษฐาภพที่มีแฟน ทั้งสองคบ

กันมานานแล้ว แต่ยังไม่มีความจะคืบหน้า เพราะฝ่ายชายทำแต่งงาน

“แน่นอนครับ ผมกับเธอคุยกันเข้าใจแล้ว ผู้หญิงที่จะมาเป็นภรรยา ทหารต้องรู้จักอดทนและเสียสละ เธอต้องเข้าใจเวลาของผมมีไว้เพื่อรับใช้ชาติบ้านเมือง จิตใจดี จิตใจดี ดั่งนั้นเราสองคนยังไม่คิดแต่งงานเร็วๆ นี้แน่”

หม่อมราชวงศ์กวีนิพนธ์แอบพ่นลมหายใจอย่างโล่งอกที่แก้ตัวกับ หม่อมวิมาลินได้อย่างฉิวเฉียด แม้ว่าคำแก้ตัวนั้นจะดูขำๆ คุยๆ ก็ตาม เพราะยังไม่ได้ถามความเห็นฝ่ายหญิงเลยแม้แต่น้อย เขาคบกับจิตภา แต่ยังไม่เคยเปรยเรื่องการแต่งงานเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทั้งสองคบกันเป็นแฟน มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่หม่อมราชวงศ์กวีนิพนธ์ก็มีความสุขกับชีวิตในตอนนั้นดี

หม่อมวิมาลินปรายตาไปยังความหวังสุดท้ายและเป็นคนที่ควรจะแต่งงานมากที่สุด เนื่องจากเพียบพร้อมทั้งหน้าที่การงานและวัยวุฒิ

“แล้วชายรับล่ะจะ ไม่คิดจะพาที่ลูกสะใภ้มาให้แม่รู้จักบ้างหรือ”

“ผมยังไม่มีแฟนครับแม่ งานที่บริษัทก็ยุ่งมาก คงไม่มีเวลาดูแลใคร”

สิ่งที่หม่อมราชวงศ์กวีนิพนธ์คิดเสมอคือ เขาเป็นพี่ใหญ่สุด จะต้องบริหารกิจการบริษัทให้ดีที่สุดเพื่อให้หม่อมเจ้าพิรพงษ์วางพระทัย トラบใด ที่ทุกอย่างยังไม่เข้าที่ เขาจะไม่วันชายตามองผู้หญิงคนไหนเด็ดขาด

“ยุ่งแค่นี้ก็ต้องมีเวลาส่วนตัวบ้างนะจ๊ะ ปีนี้อายุสามสิบแล้ว”

“ผมยังสนุกกับงานบริหารครับแม่ คงไม่คิดจะหาห่วงมาผูกคอตอนนี้นะ บริษัทเรากำลังอยู่ในช่วงพัฒนาและปรับปรุงระบบอีกหลายอย่าง ในเมื่อทุกอย่างยังไม่ลงตัว ผมคงไม่มีกะจิตกะใจคิดเรื่องส่วนตัว”

“นี่ใจคงจะไม่มีการช่วยแม่หาลูกสะใภ้เลยหรือไง ทุกคนใจดำปล่อย ให้แม่แห้งเหี่ยวอยู่บ้านคนเดียวเนี่ยนะ ขณะที่แม่บ้านอื่นเขามีหลานกันเป็นโขยงแล้ว” หม่อมวิมาลินโพล่งขึ้น โบกหนังอง้า

“อ้าว แม่ครับ แล้วการที่พวกผมจะมีแฟนหรือไม่มีมันเกี่ยวกับ

ตรงไหน”

“เกี่ยวสิจ๊ะ ถ้าลูกมีแฟน ต่อไปก็ต้องมีหลาน ถ้าแม่ได้เลี้ยงหลานคงช่วยยื้อให้หายเหงาเวลาทุกคนออกไปทำงาน แม่คิดว่าปีหน้าฤกษ์ดีมาก เหมาะที่จะให้กำเนิดทายาทรุ่นต่อไปของสกุลที่สุด”

บนโต๊ะอาหารเงียบกริบ เพราะสามหนุ่มไม่รู้จะหาคำตอบไหนมาบอกมารดาดี โทรศัพท์มือถือของหม่อมราชวงศ์ทรงตั้งขึ้นพอดีราวกับเสียงระฆังหมดยก เขารีบลุกขึ้นพร้อมพยักหน้าราวกับขออนุญาต

“ผมขอโทษนะครับแม่ พอดีต้องรับสายลูกค้า สายนี้สำคัญมาก ผมจำเป็นจริงๆ”

หม่อมวิมาลินหันมาทางหม่อมราชวงศ์ทรงกันต์ซึ่งนั่งอยู่ถัดไป เขารีบรวบซ้อนและผูกหูลูกขึ้น สีหน้ากระอักกระอ่วน

“ผมเพิ่งนึกได้ว่าต้องตรวจรายงานลูกศิษย์ พรุ่งนี้ต้องเอาไปคืนแต่เช้า ผมอึ้งแล้ว ขอขึ้นห้องก่อนนะครับ” พูดจบก็รีบลุกไปกอดหม่อมวิมาลินและเดินเร็วๆ ขึ้นบันไดไปทันที

หม่อมวิมาลินหันไปทางบุตรชายคนสุดท้ายซึ่งลุกขึ้นเช่นเดียวกันพร้อมทำท่าวันทยหัตถ์

“ผมก็เหมือนกันครับแม่ วันนี้รู้สึกเหนียวตัวยังไงไม่รู้ ตัวก็เหม็นเพราะฝึกภาคสนามมาทั้งวัน ขอไปอาบน้ำก่อนนะครับ อาหารอร่อยมากๆ เลย ขอขอบคุณนะครับแม่”

เขาเห็นคำและหอมแก้มหม่อมวิมาลินพอดีใหญ่เพื่อยุดิทุกอย่าง ตอนนี้ทั้งโต๊ะจึงเหลือเพียงหม่อมเจ้าพีรพงษ์ซึ่งเจริญอาหารอยู่เพียงคนเดียว พอเห็นบุตรชายทั้งสามแอบหนีไปก็ทรงลอบยิ้ม

“หม่อมฉันพูดอะไรผิดหรือเปล่านั้น ทำไมทุกคนรีบอ้อมกันจังเลย”

“ไม่ผิดหรอก แต่คุณไปแหว่งใจดำพวกหนุ่มๆ ต่างหาก พวกเขา ก็เลยหาทางหลบกันสุดฤทธิ์”

“ก็หม่อมฉันเป็นห่วงลูกนี่คะ” หม่อมวิมาลินทำตาแดงๆ ก้มหน้า

หม่อมเจ้าพีรพงษ์ทรงเอื้อมหัตถ์มาแตะหลังมือภรรยาเบาๆ

“ผมเข้าใจ แต่เรื่องบางเรื่องก็ต้องปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพรหมลิขิต
คุณเองก็เชื่อเรื่องพวกนี้ไม่ใช่หรือ”

หม่อมวิมาลีนัยก็จะไปหาหมอดูให้ดูดวงบุตรชายและคนในครอบครัว
อยู่เสมอ อีกทั้งยามว่างก็ชอบนั่งดูไพ่ยิปซีด้วยตัวเอง หมอดูทุกคนต่างพูด
ตรงกันว่าทั้งสามจะได้แต่งงานมีครอบครัวในเร็ววัน ทำให้หม่อมวิมาลีน
ตั้งตารอ

“หม่อมฉันเชื่อค่ะ...แต่ก็อดร้อนใจไม่ได้”

“ไม่มีแต่ ถ้าคุณเชื่อ คุณก็ต้องอดทนรอ ผมว่าอีกไม่นานเจ้าลูกชาย
ของเราทั้งสามจะต้องมีข่าวดีมาให้พวกเราชื่นใจแน่นอน แต่สำหรับตอนนี้
เร่งรัดไปก็เท่านั้น มีแต่ทำให้พวกหนุ่มๆ หนีทัพแตกกระเจิงกันพอดี”

“แหม รับสิ่งแบบนี้ หม่อมฉันรู้สึกผิดนะค่ะ”

“อย่าน้อยใจไปเลย ผมเข้าใจความหวังดีของคุณ เราสองคนมาช่วย
กันกินอาหารบนโต๊ะให้หมดดีกว่า คุณอุตสาห์แสดงฝีมือเต็มที่ไม่ใช่หรือ
เรื่องเนื้อคู่เดี๋ยวพร้อมเมื่อไหร่ พระพรหมท่านก็จัดสรรให้เองนั่นละ”

เรือนไม้ริมน้ำแห่งนี้เป็นส่วนที่ก่อสร้างใหม่จากเรือนหลังเดิมที่ผุพังไป
หม่อมเจ้าพีรพงษ์เห็นว่าโอรสคงอยากมีพื้นที่ส่วนตัวบ้างตามประสาหนุ่มๆ
จึงทรงให้คนสร้างตึกหลังเล็กขึ้นริมน้ำ หน้าต่างเป็นกระจกใสบานใหญ่ทำให้
มองเห็นทิวทัศน์ริมน้ำเจ้าพระยา ตรงกลางห้องมีโซฟาและโต๊ะเคียงตัวเล็ก
สำหรับวางอาหารว่าง ส่วนชั้นหนังสืออยู่ด้านในอีกฝั่ง และมีผนังเพื่อ
ไม่ให้ถูกแสงแดดโดยตรงอันจะส่งผลให้หนังสือเก่าจำนวนมากที่เก็บสะสม
ไว้เสื่อมสภาพ

ชั้นหนังสือสูงติดเพดานเต็มไปด้วยหนังสือมากมายกว่าพันเล่ม
จัดเรียงเป็นระเบียบ หนังสือส่วนหนึ่งเป็นของหม่อมเจ้าพีรพงษ์ ส่วนที่เหลือ
เป็นของโอรสทั้งสามซึ่งต่างเป็นหนอนหนังสือด้วยกันทุกคน ห้องนี้นอกจาก

ใช้เป็นทีคั่นคว่ำหาความรู้และพักผ่อนหย่อนใจแล้ว ยังใช้เป็นสถานที่หลบภัยของสามหนุ่มอีกด้วย ดังนั้นเมื่อหม่อมวิมาลีนหย่อนระเบิดลงกลางโต๊ะอาหาร จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สามหนุ่มเป็นอันรู้กันว่าต้องหลบมาถกเถียงประเด็นร้อนในห้องนี้

หม่อมราชวงศ์กวิณภพลักประตูเข้ามาเป็นคนแรก รีบสอดสายสายตามองหาคนอื่นๆ เมื่อไม่เห็นใครก็รีบจับจอบที่บนโซฟาหนังตัวโปรดทันที เขาจ้องไปที่ประตูเพราะมั่นใจว่าอีกไม่นานพี่ชายทั้งสองจะต้องเข้ามาในนี้แน่ แม้ตัวเขาจะหลบการคาดคั้นจากหม่อมวิมาลีนมาได้อย่างฉิวเฉียด แต่หม่อมราชวงศ์กวิณภพก็มั่นใจว่าเรื่องคงไม่จบแค่นี้แน่ๆ อีกไม่นานทุกคนจะต้องเข้ามาในห้องนี้จนครบองค์ประชุมเพื่อหาทางออก

ประตูห้องเปิดออกแทบจะทันทีพร้อมกับที่พี่ชายคนรองเดินเข้ามา หม่อมราชวงศ์กรกันต์สวมชุดนอนกางเกงขาวผ่าเนื้อนิ่มตัวโปรด ดูก็รู้ว่าเพิ่งอาบน้ำเสร็จหมาดๆ กลิ่นอาฟเตอร์เชฟกับโคโลญที่ใช้ประจำไซ้มา ขณะที่หม่อมราชวงศ์กวิณภพสวมเสื้อยืดสีเขียวยแบบทหารกับกางเกงขาสั้น ยามไม่ต้องเข้าประจำการเขามักแต่งตัวสบายๆ ผมตัดสั้นตามระเบียบทหาร บัดนี้เปียกหมาดๆ เพราะเพิ่งสระผมเสร็จ

“แล้วพี่ชายรับล่ะครับ ตามมาหรือเปล่า”

“พี่ยังไม่เห็นนะ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์เพิ่งจะเดินผ่านทางเชื่อมตึกเข้ามา แต่ยังไม่เห็นพี่ชายคนโตเดินตามมาอย่างที่เคย

“แปลกแฮะ วันนี้พี่ชายรับหายไปไหน ปกติต้องมาถึงหลุมหลบภัยก่อนพวกเราด้วยซ้ำ”

กลิ่นหอมของอาหารที่รวยรินผ่านประตูเข้ามาทำให้หม่อมราชวงศ์กวิณภพได้คำตอบทันที เขาคลี่ยิ้มรู้ทัน

“รู้แล้ว พี่ชายรับต้องเข้าครัวไปทำอะไรมาให้พวกเรากินแน่นอน สมแล้วที่เป็นพี่ชายสุดที่รัก”

พูดจบท้องก็ร้องจ๊อกขึ้นมาทันที เขารีบปราดไปเปิดประตูอย่างรู้หน้าที่ หม่อมราชวงศ์กนกต์ธรถือถาดใส่อาหารเข้ามา เขายื่นมือออกไปรับ แต่เดินยังไม่ถึงโต๊ะเคียงกลางห้อง ก็เอื้อมมือไปหยิบเปาะเปี๊ยะทอดมากินหนึ่งชิ้นอย่างอดใจไม่ไหว คนที่ยังไม่ได้กินรีบโวยเมื่อเห็นหม่อมราชวงศ์กวิณภาพเคี้ยวตุ้ยๆ และทำท่าจะเหมาทั้งหมด

“เฮ้ย ได้ไงกวิณ กินคนเดียว รอกันบ้างดิ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ไฟไปที่จานและเอื้อมไปหยิบบ้าง หม่อมราชวงศ์กนกต์ธรหันไปเอ็ดน้องทั้งสอง

“ระวังหน่อยพวกนาย เปาะเปี๊ยะร้อนมาก เพิ่งทอดเสร็จ เดียวก็ลวกมือลวกปากกันพอดี ไปนั่งกินดีๆ อย่ามูมมาม”

“ก็มีนอร์อยนี่ครับ พี่ชายรนี่เป็นพ่อบ้านพ่อเรือนชะมัดเลย อย่างนี้ผู้หญิงคนไหนได้ไปเป็นสามีรับรองสบายไปทั้งชาติ”

หม่อมราชวงศ์กวิณภาพเคี้ยวตุ้ยๆ แม้จะต้องอ้าปากเป็นระยะ เนื่องจากใส่เปาะเปี๊ยะยังร้อนจัดเพราะเพิ่งขึ้นจากเตา กลิ่นหอมของวุ้นเส้นกับหมูสับ ผสมผสานกับพริกไทยและผักหั่นละเอียด ทำให้เปาะเปี๊ยะมีรสชาติอร่อยล้ำ เบี้ยวกรอบ ไม่อมน้ำมัน เขานึกถึงตอนที่เคยไปยืนดูหม่อมราชวงศ์กนกต์ธรทำอาหารชนิดนี้ตั้งแต่ขั้นตอนแรก

เริ่มจากการแช่วุ้นเส้นในน้ำให้นุ่มและยกขึ้นพักไว้ หลังจากนั้นก็นำเครื่องเคียงทั้งหมดลงไปผัดในกระทะให้หอม ปรุงรส แล้วพักให้เย็น จึงนำมาห่อด้วยแป้ง เทคนิคก็คือต้องไม่ใส่ใส่เยอะเกินไปจนห่อไม่รอบ เพราะระหว่างทอดใส่อาจจะมีปริแตกทำให้เปาะเปี๊ยะดูไม่น่ารับประทาน น้ำมันที่ใช้ทอดต้องร้อนจัด เปาะเปี๊ยะจึงจะเหลืองกรอบ ส่วนน้ำจิ้มนั้นเป็นสูตรเฉพาะซึ่งนมเย็นถ่ายทอดให้แก่หม่อมราชวงศ์กนกต์ธร จึงมีรสชาติเปรี้ยวอมหวานนิดๆ กินคู่กันอร่อย

“นายก็พูดเกินไป นี่แค่อาหารพื้นๆ ใ้ใครๆ ก็ทำได้”

“ใครทำได้ แต่ไม่ใช่ผมแน่นอน เรื่องเข้าครัวขอบายเป็นคนแรก แต่

ถ้าเรื่องกินสู้ไม่ถอย”

หม่อมราชวงศ์กวิณภาพโถมมือ แล้วหยิบเปาะเปี๊ยะชิ้นที่สองเข้าปาก มืออีกข้างก็โหมไล่ความร้อนไปด้วย สองพี่น้องต่างไม่มีใครยอมใคร จนเปาะเปี๊ยะซึ่งมีถึงสิบชิ้นเริ่มพร่อง

“ผมก็เหมือนกัน ถ้าให้ทำเมนูสิ้นคิดแบบกะเพราไข่ดาวพอไหว แต่ถ้าต้องประดิษฐ์ประดอยห่อก็คงไม่ไหวเหมือนกัน”

“พวกนายนี่มันจริงๆ เลยนะ ทั้งที่นมเยื่อนก็อยากหาคนมารับ สืบทอดวิชาทำอาหาร แต่นายก็รีบปฏิเสธเสียก่อนแล้ว อย่างนี้ต่อไปใครจะทำให้กิน”

“ก็พี่ชายร้นยังงี้ละครับ ผมยอมรับว่าตัวเองใจร้อน เรื่องทำครัวมันไม่ถูกจริต ถ้าให้ถือปืนจับอาวุธคอยถนัดหน่อย” หม่อมราชวงศ์กวิณภาพโถม

“เอาเถอะ พวกนายถือไปวางบนโต๊ะเคียงและนั่งกินดีๆ ไป ยืนกินแบบนี้เดี๋ยวจะหกละเอียดๆ พี่ส่งสารแม่บ้านที่ต้องเข้ามาทำความสะอาด”

“ครับพี่ม” หม่อมราชวงศ์กวิณภาพแสวงตะเบ๊ะ แล้วถือจานไปวาง หม่อมราชวงศ์กรกันต์ตามไปติดๆ ทั้งสามนั่งล้อมวงกัน ก่อนที่หม่อมราชวงศ์ผู้พี่จะใช้ช้อนตักเปาะเปี๊ยะใส่จานรับประทานอย่างเรียบร้อย

“ดูเหมือนพี่ชายร้นจะไม่ร้อนใจเลยนะครับเรื่องที่แม่ถามถึง หรือว่าที่จริงพี่แอบเล็งเจ้าสาวไว้แล้ว”

“ไม่ต้องมาโยนภาระให้พี่หน่อยเลย พี่ไม่เคยสนใจเรื่องนี้ เราก็อู้”

“อ้าว ก็พี่เป็นลูกคนโต ต้องเป็นความหวังให้แม่ไม่จริงหรือครับ” หม่อมราชวงศ์กวิณภาพยกไหล่ ยิ้มยียวน

“พวกนายสองคนนี่รู้จักเอาตัวรอดนะ แต่ฝันไปเถอะ พี่ยังไม่คิดแต่งงานตอนนี้นะ งานที่บริษัทก็ยังไม่เข้าที่เข้าทางเลย จะเอาเวลาที่ไหนไปดูแลผู้หญิงล่ะ”

“ไม่เข้าที่ตรงไหนครับ ผมเห็นกิจการดีออก หุ่นบริษัทเราพุ่งดีดลมนบนเลยนะครับ ใครๆ ก็อยากจะทำกันด้วยทั้งนั้น ถ้าไม่คิดว่าท่านพ่อ

“ไม่ต้องการให้หุ้นส่วนใหญ่ตกไปอยู่ในมือคนอื่น มีหวังเรารวยกว่านี้อีก”

“ดูภายนอกเหมือนไม่มีอะไร แต่ถ้ามองให้ลึกลงไปยังมีปัญหาอีกมาก ที่ต้องปรับเปลี่ยน ที่ต้องการวางรากฐานระบบให้มั่นคงเพื่อที่เราจะได้เติบโต ขึ้นอีกในอนาคต ที่มองถึงโครงการระดับข้ามประเทศ ซึ่งถ้าทำได้ เราจะสร้างงานให้คนไทยอีกมาก”

“ผมละทิ้งพี่ชายจริงจังๆ ทำงานหนักขนาดนี้ยังคิดแผนการอนาคต ได้อีก”

“ที่ต้องทำ...เพราะบริษัทแห่งนี้คือความหวังของท่านพ่อ ท่านคง ไม่อยากให้บริษัทหยุดอยู่กับที่หรอก”

“แต่การแต่งงานก็เป็นความหวังของแม่เหมือนกันนะครับ ผมว่า พี่ชายรันท่านน่าจะวางแผนเรื่องนี้บ้าง” หม่อมราชวงศ์กรกันต์หยอด

“บอกตรงๆ พี่ไม่สบายใจเลย เท่าที่เราสามคนรีบตัดบทและลุกจาก โต๊ะอาหารก็คงทำให้แม่เครียดมากพอแล้ว”

แม้จะรู้ว่ามารดาคงน้อยใจที่สุดๆ บุตรชายทั้งสามต่างไม่ยอมคุยเรื่อง แต่งานต่อ แต่หม่อมราชวงศ์กันต์ธรก็ไม่มีทางเลือก เขายังสนุกกับงาน อีกทั้งยังไม่อยากหาห่วงมาผูกคอตอนนี้ นับตั้งแต่เข้ามาบริหารงานในบริษัท เขาก็พยายามทำทุกอย่างให้ดีที่สุด เขาต้องปรับแผนงานใหม่และวางระเบียบ เกี่ยวกับพนักงานให้เข้มงวดขึ้น นอกจากนั้นยังเน้นให้พนักงานสร้างผลงาน ควบคู่กับการปรับเงินเดือนเพื่อสร้างแรงจูงใจ

“ผมว่าบางทีแม่อาจจะไม่จริงจังก็ได้ ตอนนี้แค่คิดขึ้นมาเพราะได้คุย กับพี่ชายโปรด แต่พอจบงานแต่งก็อาจจะลืมไปแล้วก็ได้”

“พี่ก็หวังให้ลืม เพราะถ้าแม่ยังพูดเรื่องนี้ พี่คงต้องเปิดอกคุยกับท่าน ตรงๆ ว่าพวกเรายังไม่พร้อม”

“แม่จะฟังหรือครับพี่ชายรันท่าน”

“ฟังสิ แต่ไหนแต่ไรมาแม่เป็นคนมีเหตุผล ท่านไม่เคยบังคับเราเรื่อง มีคู่ นายก็รู้ แต่ครั้งนั้นคงเพราะญาติผู้ใหญ่ถามมา ท่านก็เลยลองมาเปรียบๆ

เรื่องนี้กับเรา”

“ว่าแต่พี่ชายฉันไม่คิดจะหาสะใภ้ให้แม่บ้างหรือครับ”

“กันต์ พี่รู้จะว่านายคิดอะไร อย่ามายุเสียให้ยาก”

“รู้ทันอีกแล้ว ผมแค่แหย่ครับ เพื่อพี่ชายฉันจะใจอ่อน ยอมรับภาระหนักอึ้งนี้ไป”

“ไม่มีทาง คนอย่างพี่จะไม่แต่งงานเพราะถูกหว่านล้อมเด็ดขาด พี่จะแต่งงานก็ต่อเมื่อแน่ใจแล้วว่าพร้อมจะดูแลผู้หญิงคนนั้นจริงๆ”

“พี่ชายฉันพูดเป็นจริงเป็นจังเลยนะครับ ผมชักอยาการู้เสียแล้วว่าสเปกผู้หญิงของพี่ต้องเป็นยังไงบ้าง”

“พี่ชอบคนที่มีความเป็นผู้ใหญ่ และเป็นคนที่ช่วยแบ่งเบาภาระครอบครัวเราได้ แต่ถ้าผู้หญิงคนไหนทำให้รุ่นอายุมากไปกว่าเดิมละก็ พี่ขอบายชั่วชีวิต”

๑

น้องสาว

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรปิดเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจทิ้งไป เขาเริ่มต้นวันใหม่ด้วยการไปทำงานแต่เช้าตรู่ ตำแหน่งของเขาคือประธานกรรมการบริษัท รับผิดชอบดูแลทุกอย่างแทนหม่อมเจ้าพีรพงษ์ที่วางมือไป แรกเริ่มเดิมทีบริษัทแห่งนี้ตั้งขึ้นด้วยเงินส่วนตัว ผนวกกับทุนจากเพื่อนสมัยเรียนวิศวกรรมศาสตร์อีกสามคนด้วยกัน

งานหลักของบริษัทเกี่ยวกับการก่อสร้างตึก ต่อมาพัฒนาเป็นการสร้างบ้านพักเพื่ออยู่อาศัย หลังจากผ่านไปได้หลายปีชื่อเสียงของบริษัทก็โด่งดังขึ้น หม่อมเจ้าพีรพงษ์จึงหันมาจ้างงานโครงการบ้านจัดสรรเชิงอนุรักษ์ที่เน้นเรื่องการประหยัดพลังงาน ท่านโชคดีรู้จักเพื่อนที่เป็นสถาปนิกและช่วยออกแบบบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ให้ โดยเน้นเรื่องทิศของลมเพื่อระบายความร้อน ผนังบ้านและฝ้าทำจากวัสดุที่ช่วยระบายความร้อน ทำให้บ้านทุกหลังประหยัดไฟ และบางห้องไม่จำเป็นต้องเปิดเครื่องปรับอากาศด้วยซ้ำ หลังคาบ้านมีแผงโซลาร์เซลล์กักเก็บพลังงานจากแสงอาทิตย์นำไปแปลงเป็นไฟฟ้าใช้ในบ้านเพื่อลดค่าไฟ หลังจากปล่อยแคมเปญนี้ออกไป ยอดจองของ

บ้านก็หมดเกลี้ยงในเวลาอันรวดเร็ว หม่อมเจ้าพีรพงษ์ไม่รอช้าเปิดโครงการที่สองและสามตามลำดับ ยอดจองดีเป็นหน้าเทา

แม้กิจการจะดี แต่ยอดต้นทุนการผลิตก็สูงเช่นเดียวกัน ทำให้กำไรเมื่อเทียบกับโครงการบ้านจัดสรรอื่นๆ ไม่ได้หวือหวามากนัก แต่หม่อมเจ้าพีรพงษ์ก็ทรงถือหลักว่าทำธุรกิจต้องการกำไรแต่ก็ต้องการชื่อเสียงด้วย ท่านทรงมูมานะเพื่อปรับปรุงบ้านให้ถูกใจลูกค้า แต่ผลของการโหมงานหนักทำให้สุขภาพทรุดลง หลายปีก่อนท่านประชวรด้วยโรคความดันโลหิตสูง มีอาการปวดเศียรอย่างรุนแรง แพทย์ถวายการเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ และพบว่ามีความเสี่ยงที่จะเกิดภาวะเส้นเลือดในสมองแตก จึงแนะนำให้ทรงพักผ่อน

ช่วงนั้นหม่อมราชวงศ์กนต์ธรกลับจากต่างประเทศพอดีจึงได้เข้ามาสานต่อ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเป็นคนหัวสมัยใหม่ จึงปรับระบบบริหารงานให้ทันสมัยขึ้น มีการนำคอมพิวเตอร์และโปรแกรมอีกหลายอย่างเข้ามาช่วยในการคำนวณความคุ้มทุนให้ลูกค้า ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการสร้างแบบห้องให้ลูกค้าได้เลือกตามความพอใจ นอกจากเรื่องคอมพิวเตอร์แล้วยังมุ่งปรับปรุงเรื่องสวัสดิการของพนักงานเพื่อสร้างแรงจูงใจในการทำงานอีกด้วย

ร่างสูงก้าวออกจากลิฟต์เดินไปยังห้องทำงาน และพบว่าเลขานุการคูโงมาถึงก่อนแล้ว แต่เดิมพิมพ์สุดาเคยเป็นเลขานุการของหม่อมเจ้าพีรพงษ์มาก่อน

“คุณแทนมาแต่เช้าเลยนะครับ”

พิมพ์สุดายิ้มหวาน ประนมมือไหว้

“ไม่ได้ลืมนะ ก็เจ้านายพี่มาเข้าทุกวัน จะให้เลขานุการสูงวัยอย่างพี่มาที่หลังได้ยังไง มีหวังโดนตำหนิกันพอดี”

“ไม่มีใครว่าพี่แทนหรอกครับ ผมแค่แวะมาอ่านเอกสารการประชุมเฉยๆ แต่เวลาเริ่มงานก็ตามปกติ”

บริษัทนี้เริ่มงานตอนแปดโมงและเลิกงานห้าโมงเย็น สมัยที่หม่อมเจ้าพีรพงษ์ยังบริหารงานอยู่รับสั่งให้พนักงานทุกคนตรงต่อเวลา นอกเวลาจะมีพนักงานอยู่เวรคอยตอบปัญหาต่วนให้ลูกค้า หรือไม่หม่อมเจ้าพีรพงษ์ก็จะทรงลงมาทำหน้าที่นี้เอง

“นั่นละคะ ว่าแต่เช้านี้คุณชายรับอาหารเข้ามาหรือยังคะ สนใจใจึกกับปาฟองโกหรือเปล่า”

“อย่าดีกว่าครับพี่เตน ผมเกรงใจ ขอแค่กาแฟแก้วเดียวก็พอ”

“เกรงใจทำไมกันคะ หรือรังเกียจว่าใจักเจ้านี่ของพี่ชายอยู่ข้างถนน”

“ไม่เลยครับ ร้านไหนๆ ไม่ว่าจะข้างถนนหรือร้านหรู ถ้าพี่เตนบอกว่าอร่อย ผมกินได้ทั้งนั้น”

“งั้นอย่าขัดศรัทธาพี่เลยนะคะ เตียวพี่ลงไปซื้อมาให้แบบเดียวเอง ปกติคุณชายรับต้องรับอาหารเช้า ไม่อย่างนั้นกว่าจะได้กินอีกทีก็บ่ายสอง บ่ายสามโน่น รอพี่หน่อยนะคะ”

หม่อมราชวงศ์กัณฑ์รพักษ์หน้ารับ เลขานุการ จึงเอ่ยว่า

“คุณชายรับนั่งรอประเดี๋ยวนะคะ พี่จะเอากาแฟมาเสิร์ฟก่อน หลังจากนั้นค่อยลงไปซื้อใจักให้”

ชายหนุ่มพยักหน้า ไม่ได้ตอบอะไรอีก เขาถือกระเป๋าเข้าไปในห้อง แล้วเปิดคอมพิวเตอร์ ห้องทำงานแห่งนี้ยังเหมือนสมัยที่หม่อมเจ้าพีรพงษ์ทรงงานไม่มีผิด เขาถือหลักว่าเป็นเพียงห้องทำงานและไม่ควรสิ้นเปลืองกิจวัตรประจำวันของหม่อมราชวงศ์หนุ่มคือ เช็คอีเมลเพื่อดูว่าลูกค้าส่งข้อความอะไรมาบ้าง เขาใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงในการตอบอีเมลทั้งหมด หลังจากนั้นตอนเย็นก็จะเช็คอีเมลที่บ้านอีกครั้ง ส่วนอีเมลส่วนตัวนั้นนานๆ จะมีสักครั้ง เนื่องจากทำงานหนักและไม่มีเวลาออกไปพบปะเพื่อนฝูง จึงทำให้มีเพื่อนในเฟซบุ๊กนับคนได้

เพื่อนสมัยเรียนแยกย้ายกันไปมีครอบครัวหมดแล้ว ส่วนคนที่ยังโสดก็มักทำงานต่างประเทศ หลายครั้งที่มีการนัดเลี้ยงรุ่น หม่อมราชวงศ์

กนต์ธรก็ไม่มีเวลาไป จึงทำให้ขาดการติดต่อกับเพื่อนที่มหาวิทยาลัย ยิ่งเพื่อนสมัยมัธยมแทบจะเรียกได้ว่าไม่มีโอกาสพบเจอกันเลยก็ว่าได้ หลายนคนบอกว่าเขาเป็นคนจริงจังเกินไป ซึ่งเขาก็ไม่ปฏิเสธ เขาไม่เคยปล่อยเวลาให้เปล่าประโยชน์ ยามว่างตั้งใจหาความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ

ขณะที่อีเมลอยู่นั้นกล่องข้อความแจ้งเตือนจากโปรแกรมสนทนาก็ปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเพิ่งมองชื่อที่ปรากฏ พอเห็นรูปประจำตัวก็จำได้ทันทีและรีบเปิดอ่าน

‘ยุ่งอยู่หรือเปล่าไอ้คุณชาย’ อีกฝ่ายทักด้วยคำพูดสนิทสนม ทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่สมัยเรียน

‘ว่าไง มีอะไรหรือเปล่าอภิรักษ์’

‘เรียกเสียเต็มยศเลย ชักเขิน’

‘อ้าว แล้วไป ันเรียกไอ้รักษ์ก็แล้วกัน’

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเย้า เทบจะนึกหน้าเพื่อนรักหัวเราะชอบใจได้ เขากับอภิรักษ์เคยสนิทกันมากเพราะทำงานกลุ่มด้วยกันบ่อยสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

‘มะรินนี่กินข้าวเที่ยงด้วยกันได้ไหม’

‘นึกไม่ถึงมาชวนฉันกินข้าวเที่ยง’

‘ก็คิดถึง เราสองคนไม่ได้เจอกันนานแล้ว’ ฝ่ายนั้นเว้นช่วง ส่งรูปตัวการ์ตูนหัวเราะมา แล้วต่อด้วยคำพูดว่า ‘ห้ามคิดสิ๊ก ชวนกินข้าว ไม่ได้สิบ’

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรส่งรูปตัวการ์ตูนหัวเราะไปให้

‘โอ๊ย ใครเขาจะคิดแบบนาย ันตกลงมะรินนี่กินข้าวเที่ยงกัน’

‘เฮ้ย วันนี้มาแปลก ทำไมนายตอบตกลงง่ายนักวะ’ ปลายสายพิมพ์กลับมา

‘ฉันช้กดูแล้ว ไม่มีนัดลูกค้า ว่าแต่นายจะให้เจอที่ไหน’

อภิรักษ์พิมพ์ชื่อร้านอาหารในห้างสรรพสินค้าที่อยู่ห่างจากบริษัทไปสองป้ายรถไฟฟ้า หม่อมราชวงศ์กนต์ธรจึงส่งรูปตัวการ์ตูนพยักหน้าไปแล้ว

ตอบว่า

‘ได้เลย ตอนเที่ยงฉันจะไปรอที่ร้านอาหาร ห้ามเลต ฉันมีเวลาไม่มาก
ว่าแต่นายอยู่ที่ไหนตอนนี้’

‘ฉันมาทำธุระที่อังกฤษ’

หม่อมราชวงศ์กันต์ธรลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง ปกติเขาไม่ค่อยชอบยุ่งเรื่อง
คนอื่น แต่ครั้งนี้กลับสงสัย เขาได้ยินมาว่าอภีร์ช่วยงานบิดามามากมายปี
แล้ว แล้วทำไมตอนนี้ถึงได้อยู่ต่างประเทศ

‘นายไปทำอะไรที่นั่นหรือ’

‘ฉันมาจัดการธุระเรื่องน้องสาว พอดีมีเรื่องวุ่นๆ นิดหน่อย มะรินนี่
ไว้เจอกันแล้วจะเล่าให้ฟัง เรื่องมันยาว’

อภีร์เพิ่งออกจากโปรแกรมสนทนาด้วยรอยยิ้ม และรีบหันมา
สนใจปัญหาตรงหน้า เขาเงยหน้ามองป้ายโรงเรียนอันมีชื่อเสียงของประเทศ
อังกฤษ ใครจะคิดบ้างว่า ตลอดหลายเดือนมานี้เขาต้องบินมาประเทศนี้
หลายต่อหลายครั้งเพื่อจัดการปัญหาที่ใครคนหนึ่งจงใจให้เกิด ทุกอย่าง
เริ่มต้นจากการที่เขารับหน้าที่เป็นผู้ปกครองของเด็กสาวคนหนึ่ง

หล่อนกำลังอยู่ในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ รวิรินทร์ดาอายุสิบเจ็ดปี หล่อน
เคยเป็นน้องสาวที่น่ารักและเชื่อฟัง แต่เคราะห์กรรมที่เข้าจู่โจมครอบครวั
ทำให้รวิรินทร์ดาเปลี่ยนไป หล่อนทำตัวประศดชีวิตและเรียกร้องความ
สนใจด้วยการสร้าง ‘ปัญหา’ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่คนที่หล่อนเรียกร้องความรัก
กลับไม่เคยมาสนใจดูแล ทั้งให้ผู้ปกครองกำมะลออย่างเขาต้องรับผิดชอบ
ปัญหาหนักอึ้ง

หลายครั้งที่อภีร์รู้สึกอับอายที่ตนเองต้องเข้ามาพบอาจารย์ใหญ่
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า กับปัญหาเดิมๆ แต่ไม่ได้รับการแก้ไข นั่นก็เพราะน้องสาวต่าง
มารดาของเขาจงใจปั้นหัวทุกคนเล่น ร้างสูงหยุดยีน เคาะประตูเพื่อขอ
อนุญาต พอได้ยินเสียงตอบรับก็เปิดเข้าไป เขาแทบจะจำสีหน้าเคร่งเครียด

ของอาจารย์ท่านนี้และคำพูดว่าขอให้ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายได้ แต่คำภวานาก็ไม่เคยเป็นจริงเลยสักครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งครั้งนี้ เรื่องที่หญิงสาวก่อรุนแรงเกินจะรับไหว อภिरักษ์พยายามปลอบใจตัวเองว่าคงมีทางแก้ แต่พอเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของอาจารย์ใหญ่ เขาก็รู้ว่าตนเองคิดผิด อภिरักษ์หวังว่าน้องสาวคงได้รับโอกาส แต่บางทีทุกอย่างอาจสายเกินไปเสียแล้ว

รวินทร์รดาไม่ใช่ น้องสาวแท้ๆ แต่เขาก็รักหล่อน ครอบครัวยของ อภिरักษ์ไม่ได้อบอุ่นเหมือนคนอื่น เพราะวุฒิชัยผู้เป็นบิดาและเป็นนายธนาคารฐานะร่ำรวยล้นฟ้าเป็นคนเจ้าชู้ มารดาของอภिरักษ์ชื่อสุวิภา ทั้งสองแยกทางกัน ต่อมาวุฒิชัยแต่งงานใหม่กับหญิงสาวคนหนึ่งชื่อพิราวรรณ และมีบุตรสาวด้วยกันหนึ่งคนชื่อรวินทร์รดา ครอบครัวยที่เคย 'ขาด' จึงกลับมาเต็มเต็มอีกครั้ง

วุฒิชัยรักพิราวรรณมาก เขาอมหุดความเจ้าชู้และทำตัวเป็นพ่อบ้านที่ดี รักลูกรักภรรยา ตั้งใจทำงาน อภिरักษ์ก็พลอยได้รับความอบอุ่นตามไปด้วย แต่เหื่อนจากนั้นคือรวินทร์รดา หล่อนเปรียบเสมือนเจ้าหญิงองค์น้อยของครอบครัว เด็กหญิงเติบโตขึ้นมาแบบเด็กที่ได้รับการตามใจ อยากรู้ทำอะไรก็ได้ เพราะบิดาประเคนให้จนหมด วุฒิชัยอยากมีลูกสาวมานานแล้ว พอได้ลูกสาวเป็นเด็กหญิงผมเปีย ผิวขาวผ่อง แก้มยุ้ย ซ่างออดอ้อนอวเฮาะ เขาก็รักจนหมดใจ แต่ความสุขมักจะไม่อยู่นานเมื่อพิราวรรณเสียชีวิตด้วยโรคกะเร็ง

ก่อนเสียชีวิตหล่อนต้องทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บป่วย ร่างกายที่เคยงดงามดั่งดอกไม้แรกแย้มทรุดโทรมและผ่ายผอม มะเร็งที่ลามไปยังกระดูกทำให้หล่อนเจ็บปวดและต้องอาศัยยาแก้ปวดนานาชนิด วุฒิชัยทุ่มเททุกอย่างเพื่อรักษาชีวิตภรรยา แต่สุดท้ายเขาก็ไม่อาจต้านทานมัจจุราชที่พรากหัวใจไปได้ การสูญเสียคนที่รักที่สุดในชีวิตสร้างความปวดร้าวให้เป็นอย่างมาก และได้ปลุกวิญญาณผู้ชายเจ้าชู้ให้ลุกขึ้นมาโลดแล่นอีกครั้ง

หลายคนบอกว่าวุฒิชัยแสรังทำเป็นเจ้าชู้เพื่อให้ลืมความทุกข์ ลืมว่า

เขาเคยรักผู้หญิงคนหนึ่งหมดหัวใจ เขาเปลี่ยนคู่ควงไม่ซ้ำหน้า และทอดทิ้งลูกสาวให้อยู่กับพี่เลี้ยง เด็กหญิงรวินทร์ดาไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น บิดาจึงไม่สนใจหล่อนอีก เด็กหญิงพยายามเข้ามาใกล้ซิด แต่สิ่งที่ได้รับมีเพียงความเย็นซาเหินห่าง วุฒิชัยไม่อาจลืมนความเจ็บปวด เพราะทุกครั้งที่เห็นหน้าลูกสาว เขาจะเห็นภาพภรรยาสุดที่รักทุกครั้ง

เขาออกเที่ยวเตร่ ทำตัวเป็นเสียเลี้ยงสาวน้อยวัยกำดัดหลายต่อหลายคน จนกระทั่งถึงคนสุดท้าย คนที่มีอะไรหลายอย่างคล้ายกับพิราวรรณ หล่อนเข้ามาในครอบครัวด้วยการมาเป็นครูสอนพิเศษให้รวินทร์ดา เด็กหญิงไม่เคยรู้เลยว่าครูสอนพิเศษมีแผนการชั่วร้าย กว่าจะรู้ตัว วุฒิชัยก็หลงรักครูสาวอย่างถอนตัวไม่ขึ้น แต่ที่รวินทร์ดาแค้นมากก็เพราะผู้หญิงคนนั้นยังเด็กมาก อายุมากกว่าหล่อนแค่ไม่กี่ปีด้วยซ้ำ หล่อนเริ่มทำตัวเกรงเพื่อเรียกร้องความสนใจแต่ก็ไร้ผล

ความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกเข้าขั้นวิกฤติเมื่อรวินทร์ดาตามไปอาละวาดที่งานเลี้ยงแห่งหนึ่ง สร้างความอับอายให้วุฒิชัย เขาจึงตัดสินใจส่งลูกไปเรียนต่างประเทศทั้งที่ยังไม่จบชั้น ม.๓ สร้างความน้อยใจให้รวินทร์ดาเป็นอันมาก หล่อนจึงยิ่งทำตัวมีปัญหามากขึ้น ทว่าวุฒิชัยยังไม่สนใจ แกรมผลัการะทั้งหมดให้อภิรักษ์เป็นตัวแทนจัดการทุกอย่าง แม้กระทั่งวันนี้

“ครั้งนี้ฉันคงต้องขอความช่วยเหลือจากคุณอภิรักษ์”

“หมายความว่ายังไงหรือครับ”

อภิรักษ์หน้าซิดเผือด รับรู้ได้ถึงความนัย อย่างครั้งก่อนหน้าที่น้องสาวต่างมารดาของเขาหาเรื่องแกล้งเพื่อนด้วยการนำกาไปทาเก้าอี้ให้กระป๋องคุกกี้ติดเก้าอี้ จนฝายนั้นกระป๋องขาดตอนลุกขึ้นและต้องอับอายไปทั้งโรงเรียน หรือแม้แต่ครั้งที่หาเรื่องแกล้งเอาบปไปซ่อนไว้ใต้ผ้าห่มเพื่อนจนนักเรียนร่วมห้องกรี๊ดร้องวิ่งหนีกระเจิงจนตกบันได หรือครั้งก่อนหน้านั้นที่มีเรื่องทะเลาะวิวาทกันจนโรงเรียนต้องสั่งลงโทษให้ทำ

ความสะอาดทั้งชั้นเรียน แต่รวิทร์ดาก็ยังไม่เช็ด หาเรื่องให้ปวดหัวอยู่เรื่อย

“ฉันขอให้พารวิทร์ดากลับเมืองไทยโดยด่วนที่สุด”

“อะไรนะครับ”

“ครั้งนี้เธอตอบหน้าเพื่อนร่วมชั้นเรียน แถมยังจิกและข่วนจนต้องพาไปส่งโรงพยาบาลเพื่อทำแผล ถ้าไม่เชื่อคุณลองดูรูปถ่ายพวกนี้ได้”

อาจารย์ใหญ่ส่งรูปถ่ายของคูร์ณิที่มีสภาพยับเยิน นอกจากผมยุ่งแล้ว ยังมีรอยข้ำไต้ตาและรอยข่วนตามใบหน้า ริมฝีปากเจ็บและมีรอยเย็บ อภีร์ก็มองรูปแล้วถอนหายใจ เขารู้ว่าความผิดร้ายแรงเช่นนี้ไม่มีทางได้รับการอภัยแน่นอน

“นอกจากทำรุนแรงแล้ว รวิทร์ดายังทำให้หอพักไฟไหม้อีกด้วย ดินะที่ยามมาดับทัน ไม่อย่างนั้นอาจลุกลามหมดทั้งชั้น ทำให้นักเรียนในโรงเรียนเป็นอันตรายก็ได้ ฉันถึงคิดว่าเธอควรพิจารณาตัวเองแล้วลาออกพร้อมทั้งย้ายกลับประเทศไทย”

เรื่องครั้งนี้ใหญ่กว่าที่คิด อภีร์ก็ฟังถ้อยคำของผู้บริหารของโรงเรียนอย่างเห็นใจ ไม่ใช่ว่าเขาไม่ดักเตือนน้องสาว แต่รวิทร์ดาไม่เคยฟัง ทันที้ที่เห็นหน้า หล่อนจะทำท่าทางเย็นชาบั่นบึงใส่ เพราะคนที่หล่อนอยากเจอมากที่สุดคือพ่อ แต่วุฒิชัยก็ไม่เคยมาเหลียวแล อภีร์ก็เคยพูดเรื่องนี้กับบิดาหลายครั้ง แต่ถูกตอกกลับหน้าหงายว่าไม่ใช่ความรับผิดชอบของเขา บิดาคงเอือมระอากับพฤติกรรมร้ายสุดขั้วของน้องสาว สุดท้ายอภีร์ก็จึงทำได้แค่ดูแลรวิทร์ดาให้ดีที่สุด

“แต่ผมอยากขอโอกาสให้บัวอีกครั้ง เธอยังเด็ก อาจจะได้ตั้งใจ”

“ฉันว่าคงไม่ใช่หรอกนะคะ ทุกอย่างที่รวิทร์ดาทำล้วนแล้วแต่ตั้งใจ ฉันขอโทษนะค่ะที่พูดตรงๆ แต่ฉันคิดว่าการที่เธอทำตัวแบบนี้เพราะปัญหาครอบครัว”

อภีร์ก็เถียงไม่ออกเพราะรู้ว่านี่เป็นความจริง รู้ดีว่าแต่เดิมรวิทร์ดา

ไม่ใช่เด็กสาวจอมเขี้ยวขนาดนี้ แต่เพราะต้องสูญเสียมารดาไปตั้งแต่อายุสิบสองปี อีกทั้งยังต้องทนเห็นบิดาเปลี่ยนผู้หญิงไปเรื่อยๆ จนถึงคนล่าสุด หล่อนจึงแสดงอาการต่อต้านทุกอย่าง

“บัวคงจะรับไม่ได้เรื่องคุณพ่อ เธอจึงงใจประชด”

“ฉันทราบค่ะว่าสำหรับคนไทยเรื่องครอบครัวสำคัญมาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าเหตุผลที่รวิทรธิดาจะก่อเรื่องทะเลาะวิวาทและทำให้ทุกคนเอือมระอาแบบนี้ โรงเรียนของเรามีเด็กที่พ่อแม่เลิกกันหลายคนมาก แต่ไม่เคยมีใครสร้างเรื่องป่วน”

การเลิกราของสามีภรรยาและต่างคนต่างไปแต่งงานใหม่ถือเป็นเรื่องปกติที่พบเจอได้บ่อยในสังคมตะวันตก แต่สำหรับรวิทรธิดานั้นไม่ใช่ หล่อนคงรู้สึกท้อแท้เหมือนถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง ยิ่งถูกส่งมาโรงเรียนประจำที่ต่างประเทศก็ยิ่งพยายมากขึ้น

สมัยเด็กอิทธิกรก็เคยเจ็บปวดเมื่อบิดาแต่งงานใหม่ แต่พอเขาโตขึ้นก็เข้าใจว่าชีวิตคู่อาจไม่ได้จบลงด้วยความสุขเสมอไป หลายคู่แต่งงานกันและต้องเลิกกัน และหลายคู่ต้องจากกันทั้งที่ยังรักกัน วุฒิชัยเป็นคนที่ไม่โหยหาความรัก และนิสัยเดียวกันนี้เองที่ถ่ายทอดมาให้ลูกสาว หล่อนจึงทำตัวประชดชีวิตแบบนี้

“ฉันขอเวลาผมสักหน่อย ผมจะรีบหาโรงเรียนที่เมืองไทยให้บัว แล้วจะรีบกลับมารับเธอให้เร็วที่สุด”

“ฉันคงให้เวลาคุณได้แค่หนึ่งอาทิตย์เท่านั้น ระหว่างนี้ฉันจะทำเรื่องลาออกไว้ให้ เห็นแก่ที่พ่อคุณเคยบริจาคเงินให้โรงเรียน เราจึงไม่ส่งเอกสารว่าไล่เด็กออก ถ้าย้ายไปที่อื่นจะได้หาโรงเรียนได้ง่ายขึ้น”

“ขอบคุณมากครับ ผมสัญญาว่าจะรีบติดต่อมาให้เร็วที่สุด ตอนนี้ผมขอพบบัวหน่อยได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ นี่ค่ะที่อยู่ของเธอ”

“บัวไม่ได้อยู่หอพักของโรงเรียนแล้วหรือครับ”

“คะ เพื่อนๆ ในชั้นกลัวแก่มาก โดยเฉพาะคนที่ เป็นคู่กรณีกัน ฉันจึงจำเป็นต้องย้ายแกออกไปอยู่หอพักข้างนอกเพื่อไม่ให้ทุกคนต้องอยู่อย่างหวาดกลัว แต่เรื่องความปลอดภัยไม่ต้องเป็นห่วง เพราะเป็นหอพักเดียวกับที่อาจารย์ของเราอยู่หลายคน”

“ครับ ผมเข้าใจ”

“ฉันรู้แน่คะว่าคุณไม่สบายใจ แต่ขอให้อ่านว่าทางโรงเรียนก็ไม่สบายใจเช่นเดียวกัน แต่ทำไม่ได้ ในเมื่อรวิธรธาดาไม่ยอมทำตัวอยู่ในกฎระเบียบ เราก็จำเป็นต้องปฏิเสธเธอ หวังว่าคุณคงเข้าใจ”

อภิวรค์เดินออกจากโรงเรียนด้วยความรู้สึกสับสน ที่แน่ๆ เขาต้องรีบหาโรงเรียนในกรุงเทพฯ ให้รวิธรธาดาโดยเร็วที่สุด หญิงสาวกำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ น้องสาวเคยอยากเรียนทันตแพทย์ หล่อนมีผลการเรียนดีเยี่ยมมาตลอด ้วยของหล่อนควรจะได้เตรียมตัวยื่นคะแนนเข้ามหาวิทยาลัยแล้วด้วยซ้ำ ถ้าไม่ใช่เพราะมันทำตัวเกเร

ภายในสัปดาห์นี้เขาต้องรีบพาตัวหล่อนกลับเมืองไทยก่อนจะเทลิดไปมากกว่านี้ ซึ่งแน่นอนว่าปัญหาระหว่างพ่อกับลูกคงจะเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารวิธรธาดารู้ว่าบิดายังคงรักและหลงใหลหญิงที่หล่อนเกลียดแสนเกลียด และคงจะแสดงท่าทีต่อต้านมากขึ้น

ปัญหาสำคัญก็คือ เขาจะโน้มน้าวให้น้องสาวยอมเข้าใจได้หรือไม่ และหากไม่เข้าใจ หล่อนจะเทลิดไปสักแค่ไหน ชายหนุ่มเริ่มต้นจากการโทรติดต่อเลขาฯ สาวที่กรุงเทพฯ เขาต้องรีบหาโรงเรียนให้รวิธรธาดาอย่างเร่งด่วน โรงเรียนนานาชาติดูจะเป็นคำตอบสำหรับตอนนี้ แต่ที่ลำบากก็คือ หล่อนหยุดเรียนกลางคัน บางทีอาจต้องซ้ำชั้นหรือเรียนซ้ำกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน อันที่จริงเรื่องความฉลาดเขาไม่เคยห่วง รวิธรธาดาเป็นเด็กเรียนดี ได้ที่หนึ่งของชั้นมาตลอด ถ้าไม่เพราะประชดบิดาคงไม่ถูกภาคทัณฑ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนลงเอยด้วยการถูกไล่ออกแบบนี้

ร่างสูงเดินอย่างครุ่นคิดไปขึ้นรถบัสที่วิ่งรับส่งทั่วเมือง เขาจู้จ๊กหอพัก
 แห่งนี้เป็นอย่างดีเพราะอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนนัก เขามองเบอร์ห้องบน
 กระดาษในมือ หลังจากนั่งรถได้ลิบนาที่ก็มาถึงหอพัก อภีร์ก็กดลิฟต์
 ขึ้นไปชั้นบน แล้วเคาะประตูห้องเข้าหมาย หลังจากรออยู่พักใหญ่ประตูจึง
 เปิดออก สิ่งที่เขาเห็นทำให้ชายหนุ่มถึงกับอ้าปากค้าง แม้จะทำใจมาบ้างแล้วจาก
 รูปถ่ายของน้องสาวในเฟซบุ๊กส่วนตัว แต่พอได้มาเห็นตัวจริง ต้องยอมรับ
 ว่ามันเกินไปจริงๆ ความเป็นพี่ที่ห่วงน้องสาวทำให้แผลอโพล่งไปว่า

“คิดยังไงถึงได้ข่มขืนนี่”

ผมซึ่งเคยเป็นสี่ตำมสลายดูจนหนักน้ำ บัดนี้ถูกกักจนเป็นสี่ชมพู
 อมม่วง และไม่ใช่อีกเดียวแต่แทบจะเป็นสีรุ้งเลยทีเดียว ดิงหูซึ่งเคยเจาะ
 รูเดียวสวมต่างหูแบบเรียบร้อยบัดนี้มีรูเรียงกันถึงห้ารู ทุกรูมีต่างหูสีส้ม
 สดเจ็บ เรียวขาเพรียวสวมกางเกงขาสั้นแค่คิบเผยให้เห็นปลิ้นน้องงตตาม ผิว
 เรียบเนียน รวิรินทร์รอดเป็นผู้หญิงร่างเล็กแต่ก็อวบอ้อมในส่วนที่ควรเป็น
 สภาน้องสาวตอนนั้นช่างแตกต่างจากเด็กหญิงแก้มป่องถักเปียสองข้าง
 สวมชุดนักเรียนเรียบร้อยรวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ เขาเคยคิดว่าน้องสาว
 หน้าตาน่ารัก แต่พอมาเห็นสภาพ ‘หลุดโลก’ แบบนี้ก็อดถอนหายใจไม่ได้

“พี่มาได้ยังไง”

“ถามได้ ก็ฝีมือเรานั่นแหละทำให้พี่ต้องลงงานและรีบบินด่วนมาที่นี่”

“สรุปว่าฉันโดนไล่ออกงั้นสิ”

ชายหนุ่มหน้าบึ้ง จ้องมองน้องสาวที่ไหวไหวอย่างไม่มีที่ระ รวิรินทร์-
 รดาไม่เคยเป็นแบบนี้ น้องสาวที่แสนน่ารักและเรียบร้อยของเขาหายไปไหน
 กลับมีเด็กสาวก้ากั้นเข้ามาแทนที่ โชคดีที่น้องสาวยังไม่ได้ลักตามตัว ไม่
 อย่างนั้นอภีร์ก็คงไม่โหดตบตบมากกว่านี้

“ใครใช้ให้เรียกตัวเองว่าฉัน แทนตัวเองว่าบ๊วเหมือนเดิมสิ”

“ไม่ พี่รักไม่มีสิทธิ์มาสั่ง”

“เออ ยังดีนะที่รู้ว่าพี่เป็นพี่ รู้บ้างไหมว่าทำตัวแบบนี้แล้วใครจะเสียใจ

บ้าง ทำไม่ถึงต้องประทศชีวิตแบบนี้ฮี้บัว ทำแล้วจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา”

การเปลี่ยนแปลงของวรินทร์รอดเกิดขึ้นเพราะความโกรธเพียงอย่างเดียว โกรธที่คิดว่าพ่อไม่รักเหมือนเดิม โกรธที่คิดว่าพ่อไม่รักภรรยาว่า จะมีแม่เพียงคนเดียว โกรธที่เปลี่ยนคุณอนไม่ซ้ำหน้า โกรธที่เอาครูสอนพิเศษมาเป็นแฟน และสุดท้ายก็ลงเอยด้วยการทำตัวมีปัญหาแทบทุกอย่างหวังจะให้บิดามาตามแก้ แต่สุดท้ายท่านกลับทิ้งภาระทั้งหมดให้อภีรักษ์เพียงผู้เดียว เขาเองก็มองออกว่าบิดารักและหลงหญิงสาวคราวลูกคนนั้นมากเพียงใด

“พี่รักพี่ไม่ลองมาเป็นฉันไม่เข้าใจหรอก”

“ทำไมพี่จะไม่เข้าใจบัว ออย่าลืมนึกว่าพี่เองก็ผ่านเรื่องนี้มาก่อน การที่พ่อพาผู้หญิงเข้ามาในบ้านแล้วถึงยังงี้ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของท่าน แต่ทำไมต้องทำลายตัวเองแบบนี้”

มารดาของอภีรักษ์คือภรรยาคนแรกของวุฒิชัย ทั้งสองแต่งงานและมีชายหนุ่มหลังแต่งงานได้เพียงหนึ่งปี แต่หลังจากคลอดลูก วุฒิชัยก็เอาใจใส่ภรายน้อยลงจนเป็นความห่างเหิน สุดท้ายทั้งคู่ก็เลิกกรากัน วุฒิชัยไม่ยอมให้ภรรยาพาลูกชายไปด้วย จึงต้องปล่อยให้เขาเลี้ยงดูเพียงลำพัง เด็กชายเติบโตขึ้นมากับพี่เลี้ยงและต้องเห็นภาพบิดาเปลี่ยนคู่คงไม่ซ้ำหน้า จนกระทั่งบิดาแต่งงานกับพิราวรรณ รักครั้งนี้คงจะหอมหวาน เพราะวุฒิชัยรักและหลงภรยามากจนสัญญาว่าจะไม่มีผู้หญิงคนอื่นอีก แต่โชคร้ายที่หล่อนป่วยเป็นมะเร็ง ทำให้วุฒิชัยเสียใจมากและกลับมาใช้ชีวิตแบบเดิมๆ หลังภรรยาเสียชีวิต สร้างความเสียใจให้วรินทร์ดาเป็นอันมาก

“พี่รักพี่ก็พูดได้สิ พี่ไม่ลองมาเป็นฉัน ฉันเกลียดผู้หญิงคนนั้น”

วรินทร์ดาหมายถึงพัลวิซึ่งเป็นคู่แค้นของหล่อน ในบรรดาผู้หญิงของพ่อทั้งหมดหล่อนเกลียดคนนี่ที่สุด เพราะพัลวิเจ้าเล่ห์ ใช้มารยาต่อหลอกให้วุฒิชัยมอบทุกอย่างให้ ทั้งรถ บ้าน แหวนเพชร และข้าวของราคาแพง แต่ที่วรินทร์ดาแค้นยิ่ง เพราะอีกฝ่ายเคยเป็นครูสอนพิเศษของหล่อน

เขาจึงทำได้แค่กอดหล่อนจากด้านหลัง

“ฉันไม่กลับ พี่จะไปไหนก็ไป ไม่ต้องมาสนใจ” รวิินทร์รดาสะอื้นทั้ง
น้ำตา

“อย่าติดกับพี่ได้ไหมบัว พี่อุตส่าห์ลางานมาหาเราถึงที่นี่นะ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ต้องมายุ่ง ไม่ต้องมาสนใจ ปล่อยให้ฉันตายอย่าง
โดดเดี่ยวอยู่ที่นั่นละ ไหนๆ ก็ไม่มีใครรักแล้ว”

“พี่ไม่ยุ่งไม่ได้ เพราะบัวคือน้องสาวของพี่ พี่รักบัวและจะไม่ยอม
ให้บัวเผชิญชีวิตคนเดียวเด็ดขาด เราเตรียมตัวเก็บข้าวของไว้ พี่จะส่งตัว
เครื่องบินมาให้ และอย่าคิดหนีไปที่ไหนเด็ดขาด เพราะถ้าเราไม่ยอมกลับไป
เมืองไทยละก็ พี่จะมาจับเรามัดและโยนขึ้นเครื่องบินด้วยตัวเองเลยคอยดู”

๒

แกงพว

“ทำไมทำหน้าเหมือนคนท้องผูกอย่างนั้นวะไอ้รักษ์”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเป็นฝ่ายหัก เขากับอภิรักษ์นัดกันที่ร้านอาหารในห้างสรรพสินค้าย่านใจกลางเมือง แต่นับตั้งแต่อีกฝ่ายมาถึงก็มีสีหน้าเคร่งเครียดตลอดเวลา คงเพราะมีความในใจ

“ฉันกลัวใจเรื่องน้อง”

เรื่องราวที่ถ่ายทอดผ่านปากเพื่อนรักทำให้หม่อมราชวงศ์กนต์ธรอดประหลาดใจไม่ได้ เขารู้จักอภิรักษ์มานานตั้งแต่สมัยมัธยมปลายเพราะเป็นเพื่อนโรงเรียนเดียวกัน ครั้นพอสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็เรียนด้วยกันอีก เพิ่งจะแยกจากกันตอนที่ตัวเขาเดินทางไปศึกษาต่างประเทศ ที่ผ่านมามีอภิรักษ์เป็นคนสุขุม รอบคอบ อารมณ์ดี ทุกครั้งที่พบกันก็มักจะมีแต่เรื่องคุยสนุกสนาน แต่ครั้งนี้เพื่อนเหมือนคนอมทุกข์

“น้องสาวนายที่ชื่อบัวนะหรือ”

ภาพของเด็กหญิงแก้มป่องไว้ผมเปีย หน้าตาน่ารักผุดขึ้นมา หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเคยพบเด็กหญิงเพียงสองครั้ง แม้จะเป็นน้องสาวต่างมารดา

แต่อภิรักษ์ก็รักน้องสาวคนนี้นี้มากและมักพูดถึงเป็นประจำ และพอเพื่อนๆ
แก๊งแห้วจะจีบน้องสาว ชายหนุ่มก็แสดงอาการฮึดฮัดหวงน้องขึ้นมา

“ใช่ บัวถูกไล่ออกจากโรงเรียน”

“เฮ้ย ทำไมเป็นอย่างนั้น”

วีรกรรมมากมายที่เพื่อนเล่าทำให้หม่อมราชวงศ์กนต์ธรอดไม่
สบายใจแทนไม่ได้ เขาคิดเสมอว่าครอบครัวคือรากฐานของชีวิต จึงเป็นเหตุ
ให้คนในสังคมปัจจุบันมีหลากหลาย คนที่มาจากครอบครัวที่เต็มไปด้วย
ความรักความอบอุ่นล้วนเติบโตเป็นคนที่มีความมั่นคงทางอารมณ์ รับมือ
กับปัญหาได้ดี ส่วนคนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยกนั้น เด็กก็ต้องปรับตัว
เพื่อเผชิญชีวิตตามลำพัง ถ้าหากพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยวไม่ได้ใส่ใจดูแลเท่าที่
ควร เด็กก็จะมีปัญหาด้านอารมณ์ตามมา วุฒิชัยไม่ใช่ต้นแบบพ่อที่ดีนัก
ข่าวคราวของเขากับผู้หญิงคราวลูกมีให้เห็นแทบทุกสัปดาห์ตามคอลัมน์
ซุบซิบ แต่อภิรักษ์ยังโชคดีที่เป็นคนเข้มแข็งจึงผ่านเรื่องนั้นมาได้

“น้องสาวนายยังทำใจเรื่องที่พ่อแต่งงานใหม่ไม่ได้อีกหรือ”

งานแต่งงานใหญ่โตของวุฒิชัยจัดขึ้นที่โรงแรมสุดหรูในกรุงเทพฯ
สื่อหลายสำนักต่างลงข่าวว่าเขารักและหลงภรรยาคราวลูกมากเพียงใด
เครื่องเพชรที่เจ้าสาวประโคนใส่ราคาร่วมสิบล้าน แล้วยังสินสอดที่มอบให้
พ่อแม่ฝ่ายหญิงอีก ทั้งที่วุฒิชัยเคยรับปากว่าจะไม่พาผู้หญิงคนไหนเข้ามา
อยู่ในบ้าน แต่พ่อแต่งงานพัลวิก็ย้ายเข้ามาทันที หล่อนครอบครองห้องนอน
ใหญ่ และนำของของพิราวรรณไปเก็บในห้องเก็บของทั้งหมด

“บัวไม่มีวันเข้าใจ แต่ฉันไม่มีทางเลือก ยังไงเสียบัวก็ต้องกลับจาก
อังกฤษ ยิ่งถ้ารู้ว่าห้องของแม่ไม่เหมือนเดิมอีกแล้วคงอาละวาดหนัก”

เขาส่งตัวเครื่องบินไปให้รวินทร์รอดแล้ว แต่เรื่องที่บิดายังทิ้งรักและ
หลงภรรยาคราวลูกและยังอาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่ อภิรักษ์ยังคิดไม่ตก
ว่าจะเอ่ยปากเช่นไร เขาไม่รู้ว่ารวินทร์ดาจะยอมย้ายกลับเข้ามาในบ้านหรือไม่
แต่หากไม่ยอมเขาก็คงต้องหาคอนโดมิเนียมน้อยๆให้น้องสาวอยู่

“แต่ถูกไล่ออกจากโรงเรียน แล้วจะทำยังไงต่อ”

“ฉันติดต่อหาโรงเรียนอินเตอร์ที่นั่นเอาไว้ แต่ครูใหญ่บอกว่าต้องขอ
ดูความประพฤติก่อน คงเพราะเคยได้ยีนิกิตติศัพท์ของบัวมาพอสมควร
อีกอย่างบัวยังเรียนไม่จบชั้น อาจจะต้องซ้ำชั้น เผลอๆ อาจถูกเพื่อนล้อ”

“นายก็ให้น้องสาวสอบประเมินความรู้สิ ที่จริงอายุน้องสาวนายก็
น่าจะเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้วไม่ใช่หรือ”

เขาหมายถึงการสอบ SAT หรือที่รู้จักกันในชื่อ SAT reasoning
test ซึ่งเป็นข้อสอบมาตรฐานสำหรับรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบัน
อุดมศึกษาในระบบของสหรัฐอเมริกา เอสเอทีได้รับการพัฒนาโดยองค์กร
ซึ่งไม่แสวงผลกำไรเพื่อจัดการสอบ

“ใช่ไม่ใช่ แต่บัวมันแต่ประซดพอ ทำให้เรียนไม่ถึงไหน ไอ้ฉันก็
พยายามบอกเขาให้ปล่อยวาง แต่เขาก็ไม่ยอมทำ”

“มันพูดยากนะ ฉันเข้าใจ ตอนที่แม่เลิกของนายเสีย น้องสาวนายก็
ยังเด็ก กำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ พอมาเจอเรื่องพ่อนายอีกคนคงทำใจ
ลำบากอยู่”

“ฉันละปวดหัวจริง แค่เรื่องตัวเองก็กลุ่มจะแยอยู่แล้ว” อภิรักษ์ผลอ
หลุดปาก

หม่อมราชวงศ์กนกนธ์รเล็กคิวมองเพื่อนรัก

“นายมีอะไรให้ฉันช่วยบอกมาได้เลยนะ”

อภิรักษ์ช่วยบิดาบริหารธนาคาร แต่พักหลังนี้มีข่าวลือไม่สู้ดีเกี่ยวกับ
วิกฤติทางการเงินของธนาคาร สร้างความไม่ไว้วางใจให้ลูกค้าเป็นอันมาก

“ยังหอรอก ฉันยังสู้ไหว เพียงแต่ต้องรอให้อะไรเข้าที่เข้าทางเสียหน่อย
ไม่ต้องห่วงหอรอกไอ้ฉัน หากมีอะไรฉันต้องให้นายช่วยแน่ เพราะนายเป็น
เพื่อนคนเดียวของฉัน”

“อย่าลืมนะ เราสองคนเป็นเพื่อนซี้กัน มีอะไรต้องนึกถึงฉันก่อน
ถึงแม้บริษัทเอส เค พรอพเพอร์ตี้ จะไม่ได้ร่ำรวยอะไรมาก แต่ฉันยินดี

ช่วยนายเสมอ”

“ฉันรู้ว่านายคือเพื่อนแท้ เพื่อนที่ตายแทนกันได้ เราอย่าพูดเรื่อง
เครียดๆ เลยนะ มากินต่อดีกว่า แล้วบายนี้นายต้องเข้าบริษัทหรือเปล่า ฉัน
อยากชวนไปดูหนังคลายเครียดสักเรื่อง”

“ไม่นะ ไม่มีมันตลกค่า ถ้าไปไหนไปดูหนังเป็นเพื่อนนายก็ได้ จะได้หาย
กลัวมั้งล่ะ”

“ดีเลย งั้นนายเลือกเรื่องนะไว๊ย ไอ้คุณชาย” อภิรักษ์ยื่นไอ้เหลเพื่อนรัก
หม่อมราชวงศ์กนต์ธรหัวเราะ “ได้เลยเพื่อน อย่าลืมนะ ถ้านายมี
เรื่องอะไรจริงมาได้ทุกเมื่อ ต่อให้บุกน้ำลุยไฟ ฉันก็ยินดีทำเพื่อนาย”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเพิ่งจะกลับเข้ามาในคฤหาสน์ ขณะที่น้องชาย
ทั้งสองคนนั่งอยู่ในห้องรับแขกกันพร้อมหน้า หม่อมเจ้าพีรพงษ์ก็ประทับ
อยู่ด้วย

“กลับเสียตึกเลยนะชายรัน พ่อได้ยินว่าวันนี้ลูกกลางนครึ่งวันหรือ”

หม่อมเจ้าพีรพงษ์รับสั่ง คงไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับพนักงานคนอื่น
ที่จะลางาน แต่สำหรับประธานกรรมการบริษัทผู้ทำงานอย่างหม่อมราชวงศ์
กนต์ธรแล้ว เรียกว่าสร้างความสะดวกใจได้มากทีเดียว เนื่องจากช่วง
บายหม่อมเจ้าพีรพงษ์มีเรื่องต้องการปรึกษากับบุตรชาย จึงโทร. เข้าบริษัท
ถึงได้รู้ข่าวนี้จากเลขาฯ

“ผมออกไปพบเพื่อนมาครับ ขากลับก็เลยแวะดูหนังด้วยกัน”

“เพื่อนผู้ชายหรือผู้หญิงครับ” หม่อมราชวงศ์กนิษฐาซึ่งจับจ้องโซฟา
ตัวยาวไว้นอนดูโทรทัศน์รับถาม ยกคิ้วเตรียมล้อเลียนเต็มที่ ทุกคนต่างลุ้น
ให้พี่ชายคนโตมีแฟน

“เฮ้ย กวิน นายกล้าถามพี่ชายรันอย่างนั้นได้ยังไง เดียวพี่ชายรัน
โกรธกันพอดี”

“ก็อยากรู้นี่ หรือพี่ชายกันต์ไม่อยากรู้”

“พี่ไปกับเพื่อน...ผู้ชาย...อย่าเพิ่งคิดมาก พวกนายก็รู้จักดี อภิรักษ์
ไง”

สองหนุ่มพยักหน้า ขณะที่หม่อมเจ้าพีรพงษ์ที่ทรงรับฟังเงียบๆ รับสั่ง
ถาม

“ใช้ลูกชายของคุณวุฒิชัย เจ้าของธนาคารวิเครดิตรหรือเปล่า”

“ครับ รักรับกับผมเรียนมาด้วยกัน เป็นเพื่อนกันตั้งแต่สมัยมัธยม”

“แล้วเขาดูเครียดบ้างไหม พ่อได้ยินว่าสถานการณ์การเงินของ
ธนาคารไม่ดีสักเท่าไร กำลังจะถูกฟ้องล้มละลายเร็วๆ นี้”

“อะไรนะครับ” หม่อมราชวงศ์กนต์ธรขมวดคิ้ว แม้จะได้ยินข่าวลือ
มาบ้าง แต่ไม่คิดว่าเรื่องจะร้ายแรงขนาดนี้ แต่ทำไมอภิรักษ์ถึงไม่ได้บ่นอะไร
ให้ฟังเลย เพียงแต่บอกมาให้ทุกอย่างเข้าที่เข้าทางก่อน

“ข่าวนี้น่าเชื่อถือได้นะครับพี่ชายรับ ผมก็ได้ยินพวกผู้ใหญ่ในวงการ
ทหารพูดกันว่าคุณวุฒิชัยขาดทุนหนักและมีปัญหาด้านการเงิน เขาไปติดต่อ
เพื่อกู้ยืมจากหลายคนแต่ถูกปฏิเสธ”

“แต่วิเครดิตรมีฐานลูกค้ากว้างไม่ใช่หรือครับ และพวกเศรษฐีในเมือง
ไทยก็มอบให้ธนาคารดูแลกองทุนและเรื่องเงินให้ ผมยังคิดว่าขาดทุนทำไร
นิดหน่อย”

“นั่นมันเมื่อก่อนแล้วชายรับ พักหลังนี้เศรษฐกิจซบเซา ลูกค้าพากัน
ถอนเงินไปฝากที่อื่น ที่เคยให้ดูแลกองทุนและพวกหุ้นก็เปลี่ยนไปที่อื่นจน
หมด และพ่อยังได้ยินมาอีกว่าคุณวุฒิชัยเองใช้เงินมือเติบมาก”

“เป็นเพราะภรรยาคนใหม่หรือเปล่าครับ เพราะลำพังคุณวุฒิชัยก็
ไม่น่าจะใช้จ่ายอะไร” หม่อมราชวงศ์กรกันต์พูดขึ้นบ้าง

“คุณพัสวีก่อนข้างเป็นสาวสังคม ออกงานเป็นว่าเล่น มาแต่ละที
เครื่องเพชรวาววับเต็มคอเต็มแขนไปหมด คงรูดับตรหนักหน่วงประมาณ
หนึ่ง” หม่อมราชวงศ์กวิณพหมายถึงบัตรเครดิตรที่วุฒิชัยมอบให้ภรรยา
สาว พัสวียังเด็ก ความยับยั้งชั่งใจคงน้อย พอฐานะการเงินไม่ดีก็ยิ่งเป็นหนี้

มากขึ้น ยิ่งถ้าสามีไม่หักห้าม ใช้จ่ายในแต่ละเดือนคงมากโข

“แต่ประเด็นหลักพ่อน่าจะเป็นโครงการที่วิเคราะห์ไปลงทุน จนปานนี้แล้วตึกหลังนั้นยังสร้างไม่ถึงไหน หุ่นส่วนคนอื่น ๆ ก็พากันถอนตัวไปหมดแล้ว ที่จมอยู่ตรงนั้นมากมายมหาศาลเลยทีเดียว”

“ตึกที่มีคนไปฆ่าตัวตายหรือครับ” หม่อมราชวงศ์กรกันต์ลุกขึ้นมา นั่งกอดหมอนและรับฟังอย่างตั้งใจ

ข่าวการพบศพชาวต่างชาติตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ แม้จะไม่ใช่อคติฆาตกรรม แต่ก็ทำให้ลูกค้าเสียความมั่นใจและยอดจองหล่นฮวบ พวกที่ซื้อไปแล้วก็เร่งขาย ทำให้ทุกอย่างชะงักไปหมด

“พี่ชายกันต์เป็นหมอ รู้เรื่องธุรกิจกับเขาด้วยหรือครับ”

“ก็พอรู้บ้าง แล้วยนายสะกิ้น เป็นทหารมารู้เรื่องธนาคารมากมายได้ยังไง”

“แต่รักษ์ไม่ได้เล่าอะไรให้ผมฟังเลยครับท่านพ่อ เราสองคนคุยเรื่องทั่วๆ ไป”

“เขาอาจจะไม่อยากให้ชายรันเป็นห่วงก็ได้นะ”

“ถ้ามีโอกาสไว้ผมจะลองถามรักษ์ดูครับ ถ้าเป็นอย่างที่ท่านพ่อรับสั่ง ผมว่ารักษ์คงเครียดมาก เขามีเรื่องให้รับผิดชอบหลายอย่าง”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะครับว่าคุณวุฒิชัยจะแต่งงานกับภรรยาอายุน้อยขนาดนั้น แถมยังปรนเปรอข้าของให้ทุกอย่าง” หม่อมราชวงศ์กรกันต์พูดขึ้นบ้าง วุฒิชัยขึ้นชื่อเรื่องความเจ้าชู้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่ที่ผ่านมาเขาไม่เคยทำตัวเป็นเจ้าบุญทุ่มขนาดนี้

“มันก็พูดยากนะพี่ชายกันต์ เราเป็นคนนอก ไม่รู้ดีลึกหนาบาง บางที่เขาอาจจะถูกใจกันได้”

“หลงเมียดึกละไมว่า” หม่อมราชวงศ์กรกันต์พูดอย่างคะนอง

“ชายกันต์ อย่าไปวิจารณ์เขาแบบนั้น มันไม่ดี ถึงยังไงวุฒิชัยก็เป็นพ่อของอภีร์ครับ”

“ผมขอประทานอภัยครับ ท่านพ่อ บังเอิญคะนองปากไปหน่อย แค่
 สงสารพี่รักซ์ที่ต้องรับผิดชอบทุกอย่าง ยิ่งเศรษฐกิจไม่ดีแบบนี้ด้วย”

“พวกเรายังโชคดีที่มีพี่ชายรับคอยดูแลบริษัท” หม่อมราชวงศ์กนิษฐา
 พุดขึ้นบ้าง

“อย่าล้อกันหน่อยเลย ในยามเศรษฐกิจตกต่ำ พี่จะพาบริษัทเราให้
 ไปได้ดีที่สุด ให้สมกับที่ท่านพ่อวางพระทัยให้พี่ดูแลบริษัท”

หม่อมเจ้าพิรพงษ์ทรงยื่นหัตถ์มาตบเบาแล้วทรงยิ้ม

“เรื่องนั้นพ่อไม่เคยห่วงอยู่แล้ว ชายรับเป็นผู้บริหารที่เก่งมาก พ่อ
 ภูมิใจในตัวลูกมาก”

“ขอบพระทัยท่านพ่อที่ไว้ใจ ผมจะทำให้เต็มที่ จะไม่ให้ผิดหวังเด็ด
 ขาด”

“เรื่องงานก็ค่อยๆ ไปเถอะ ส่วนเรื่องอภิรักษ์ ถ้าลูกมีอะไรพอช่วย
 เขาได้ก็ช่วยเต็มที่เถอะ เพราะว่าเขาคือเพื่อนแท้”

พระอาทิตย์ตกดินไปหลายชั่วโมงแล้ว แต่อภิรักษ์เพิ่งเลิกงาน เขา
 ต้องขับรถฝ่าการจราจรอันติดขัดกว่าจะถึงบ้าน แต่พอมาถึงห้องรับแขก
 และเห็นเอกสารสำคัญลงทะเบียนวางอยู่บนโต๊ะอาหารก็รีบเปิดดู ข้อความ
 ข้างในทำให้ร้อนรุ่มยิ่งกว่าเดิม

อภิรักษ์ผลักประตูเข้าไปในห้องทำงานเพื่อหาบิดาด้วยความร้อนใจ
 แต่สิ่งที่เห็นเมื่อหันหน้าทำให้ไม่โหดซัด เพราะคนที่ควรจะร้อนใจเพราะถูก
 ฟ้องล้มละลายกลับยังหยอกล้อกับภรรยาสาววัยละอ่อน เสื้อผ้าของหญิง
 สาวหลุดลุ่ยเผยให้เห็นเนินอกขาวเนียน ขณะที่วุฒิชัยระดมจูบอย่างดูดีมี
 เมื่อเห็นว่ามิบุคคัลที่สามเข้ามาวุฒิชัยก็หน้าบึ้งทันที พัสวีค่อยๆ ลงจากตัก
 อย่างรู้หน้าที่ หันมายิ้มอย่างมีจริต

“หยกลงไปข้างล่าง หออะไรดีมาก่อนนะคะ คุณที่รีบตามมาเร็วๆ นะ
 คะ”

วุฒิชัยส่งยิ้มหวานให้ภรรยา แล้วหันขวับมาทางลูกชายด้วยสีหน้า
โมโหสุดขีดที่โดนขัดจังหวะ

“จะเข้ามาทำไมไม่รู้จักเกาะประตู คำว่ามารยาทสะกดเป็นไหม ไม่เห็น
หรือว่าพ่อต้องการเวลาส่วนตัว”

อภีร์กษณ์หน้าตึง เขาโยนจดหมายหลายฉบับจากนายความ รวมถึง
จดหมายทวงหนี้ของบริษัทวีเคริตลงบนโต๊ะทำงานตรงหน้า เขาไม่คิดเลย
ว่านักธุรกิจผู้เก่งกาจอย่างบิดาจะเสียท่าถึงเพียงนี้ ท่านควรเรียกประชุม
ด่วนเพื่อหาทางแก้ไขสถานการณ์ ดีกว่าปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินมาถึงจุดนี้
แถมยังไม่ได้เอาหน้าร้อนใจ กลับทำตัวเหมือนเดิม บ่อยครั้งที่เขาอดคิด
ไม่ได้ว่าหากไม่มีพัสวี่เข้ามาในชีวิต วีเคริตคงไม่ตกต่ำ เพราะโครงการที่
ทำให้บริษัทขาดทุนก็มาจากความคิดของพัสวี่ อภีร์กษณ์เคยคัดค้านบิดาหลาย
ต่อหลายครั้งว่าการลงทุนครั้งนี้เสี่ยง โดยเฉพาะในยุคเศรษฐกิจซบเซา แต่
บิดาไม่ฟัง กลับฟังแต่คำพูดไร้สาระของพัสวี่แทน

“นี่พ่อไม่ร้อนใจบ้างเลยหรือครับ ธนาकारของเรากำลังจะถูกยึด
รวมถึงบ้านหลังนี้ด้วย”

สิ่งที่ชายหนุ่มประหลาดใจก็คือ บิดาไม่มีสีหน้าเคร่งเครียดตั้งที่ฐานะ
ทางการเงินย่ำแย่ ขนาดเขาเป็นลูก อ่านจดหมายเหล่านั้นยังแทบล้มตัวยืน
มันเหมือนกับว่าทุกอย่างที่สั่งสมมาตลอดชีวิตกำลังจะหายวับไปกับตา การ
ถูกฟ้องล้มละลายหมายความว่าความน่าเชื่อถือในสังคมจะตกต่ำถึงขีดสุด
ยังไม่นับปริมาณหนี้มหาศาลที่ต้องชดใช้ ยิ่งพอคิดถึงวันพรุ่งนี้ ดาก็ยิ่ง
เป็นห่วง หากหลงรู้ว่าครอบครัวฐานะไม่เหมือนเดิมแล้วจะรู้สึกอย่างไร
โชคดีที่หน่วยเรื่องค่าเทอมที่เขาจัดการไปเรียบร้อยแล้วด้วยเงินเก็บส่วนตัว
และด้วยระเบียบของโรงเรียนที่ต้องจ่ายค่าเทอมถึงหนึ่งปีทำให้โล่งใจเรื่องนี้
ไปหนึ่งเปลาะ

“แกขึ้นเสียงกับพ่อได้ยังไง อีร์กษณ์ ธนาकारมีปัญหาแก้ก็หาทางแก้
ไปสิ มาตะคอกใส่พ่อทำไม”

“แต่ผมแก้ทุกเรื่องให้ไม่ได้ถ้าผู้หญิงคนนั้นไม่หยุดผลาญเงิน พ่อรู้ใหม่ว่าเดือนที่แล้วเธอрубบัตรเครดิตไปเท่าไร พ่อได้ดูบ้างไหม”

พัลลีเป็นคนใช้เงินมือเติบ ยิ่งหล่อนมีบัตรเครดิตกับวุฒิชัยก็ทำให้วงเงินมากขึ้นไปอีก อภิรักษ์จำได้ว่าเดือนก่อนพอเห็นตัวเลขในใบแจ้งหนี้เขาก็แทบเป็นลม เขาเคยพยายามคัดค้านหลายครั้งให้บิดาปรามภรรยาสาวบ้าง แต่บิดากลับเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ ทั้งยังทำหน้าที่บั้งไล่

“แกกล้าดียังไงถึงเรียกหยกว่าผู้หญิงคนนั้น เขาเป็นแม่แก่รู้ไหม” วุฒิชัยโพล่งขึ้น หน้าแดงก่ำ

“แม่ผมมีแค่สองคนเท่านั้น แต่ผู้หญิงคนนั้นเป็นแค่ตัวสูบเลือดเมื่อไหร่พ่อจะตาสว่างเสียทีว่าเธอหวังเงิน และตอนนี้พวกเราก็จะไม่เหลืออะไรแล้ว เราอาจต้องนอนข้างถนนเร็วๆ นี้”

อภิรักษ์วางแผนไว้คร่าวๆ ก่อนจะได้รับเอกสารเหล่านี้ เขารู้ดีว่าวีเครติตกำลังจะล้ม ธนาคารจะโดนยึด บ้านหลังนี้ก็จะโดนด้วย บ้านที่เคยซื้อไว้จะต้องถูกขายเพื่อใช้หนี้ เขาจึงกันคอนโดมิเนียมแห่งหนึ่งย่านใจกลางเมืองไว้เพื่อเป็นที่อยู่ของทุกคน แต่ลึกๆ แล้วอภิรักษ์ก็ไม่แน่ใจว่าคนที่จมไม่ลงอย่างพัลลีจะยินยอมหรือเปล่า หล่อนอาจหาเรื่องให้พ่อเขาซื้อบ้านหลังใหม่ให้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นคงลำบากมากทีเดียว แค่อำนาจเงินที่มีอยู่ตอนนี้คงไม่พอใช้หนี้ ถ้าไปซื้อบ้านใหม่ตามคำขอคงยิ่งแยเข้าไปใหญ่

“มีสิ เรายังมีที่ดิน”

“มันหมดแล้ว เพราะพ่อประกันให้ผู้หญิงคนนั้นอย่างไม่ลืมหูลืมตา และสมบัติทั้งหมดที่มีเราก็ต้องขายเพื่อใช้หนี้ หรือพ่ออยากติดคุก แต่ผมเชื่อว่าถ้าพ่อติดคุก เมียของพ่อไม่มีวันไปเยี่ยมแน่ เธอคงจะเก็บข้าวของกลับไปอยู่กับพ่อแม่ตั้งแต่วันแรกเลยด้วยซ้ำ”

อภิรักษ์เด้กกลับ ขอบตาร้อนผ่าว เขาไม่คิดว่าตัวเองจะต้องมาพูดคุยกับบิดาเรื่องนี้ วันที่เขาต้องเตือนสติเสียผู้หญิงอย่างบิดาว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ได้รักจริง เขาถึงว่าความรักทำให้คนตาบอด แต่สำหรับบิดาคงเป็นความหลง

ไม่ลืมหูลืมตามากกว่า

“ไม่ หยกไม่ได้เป็นอย่างที่แกกล่าวหา เธอรักฉัน”

“จนปานนี้แล้วพอยังไม่เข้าใจอีกหรือ ผู้หญิงคนนั้นเป็นหญิงพิษ เธอต้องการสมบัติทั้งหมด และตอนนี้ธนาคารของเราที่กำลังจะล้มละลาย”

“แกโกหก เรามีสมบัติตั้งเยอะ แกก็หาทางขายใช้หนี้สิ”

“เราไม่เหลืออะไรแล้วพ่อ นางบำเรอตัวดีของพ่อผลาญทุกอย่างของเราจนหมด เครดิทที่รูดเกินวงเงินตั้งเท่าไร เราต้องขายสมบัติที่ขึ้นเพื่อมาจ่ายค่าสร้อยคอ ต่างหู กำไล และเครื่องประดับที่เธอประโคมซื้อ เมื่อไหร่พ่อจะตาสว่างเสียที เราควรไล่ผู้หญิงคนนั้นออกไปจากบ้านได้แล้วเพื่อให้เสนียดจัญไรในบ้านน้อยลง”

“หยุดพูดจาให้ร้ายหยกเดี๋ยวนี้ละ”

วุฒิชัยปราดเข้ามาตบหน้าบุตรชายผาดใหญ่ เขาจ้องหน้าบิดากลับด้วยความเดือดดาล

“พ่อเป็นเอามากถึงขนาดนี้เลยหรือ”

“ฉันเป็นอะไร แกพูดมาดีๆ นะ”

“พ่อหลงผู้หญิงจนลืบลูก ลืมครอบครัว ลืมความฝันของตัวเอง และตอนนี้พ่อที่กำลังจะสูญเสียทุกอย่างกลายเป็นบุคคลล้มละลาย”

“ไอ้รักษ์! ไล่ลูกออกจัญญู แกกล้าต่าพ่องั้นหรือ”

“พ่อจะว่ายังไงก็ได้ แต่ขอให้พ่อฟังคำผมให้ดีๆ ผู้หญิงคนนั้นไม่เคยรักใคร่จริง สิ่งที่เธอรักมีแต่เงินเท่านั้น และในวันที่พ่อไม่เหลืออะไรเลย ผู้หญิงคนนั้นก็ทิ้งพ่อไป”

วุฒิชัยผลักอกลูกชายอย่างแรงและเดินชนไหล่ออกจากห้อง อภิรักษ์พ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด เขาเดินกลับห้องตัวเองบ้าง แต่ยังไม่ถึงห้องเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเสียก่อน สิ่งที่ได้ยินทำให้หน้าเครียดยิ่งกว่าเดิม

“คุณแน่ใจหรือว่าข่าวไม่ผิด”

ปลายสายพูดอะไรอีกหลายประโยค และนั่นทำให้อภิรักษ์ยิ่งมึนใจ

“ส่งข้อมูลทุกอย่างที่คุณรู้ในตอนนั้นมาให้ผมทางอีเมลด่วนที่สุด ส่วนค่าจ้างงวดสุดท้ายผมจะโอนไปให้ทันทีที่ข้อมูลเรียบร้อย”

ชายหนุ่มสนทนากับนักสืบเอกชนอีกครู่ใหญ่ หลังจากนั้นก็วางสาย เขารีบเปิดคอมพิวเตอร์และดาวน์โหลดข้อมูลที่ส่งเข้ามา เนื่องจากเป็นไฟล์ขนาดใหญ่จึงใช้เวลา ระหว่างนั้นชายหนุ่มก็นั่งรอ แต่แล้วจู่ๆ ก็มีข้อความแจ้งเตือนจากโปรแกรมสนทนาส่งมาจากบุคคลนิรนามที่ไม่มีรูปโปรไฟล์ ข้อความที่เห็นทำให้เบิกตากว้าง

‘อย่ายุ่งเรื่องนี้ ไม่อย่างนั้นแกกับครอบครัว...ตาย’

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรมองโทรศัพท์ในมือแล้วเลิกคิ้วมองน้องชายด้วยความประหลาดใจ เขากำลังจะออกไปทำงานตอนเช้า แต่มีข้อความส่งมาทางไลน์เสียก่อน

‘นี่มันอะไรกันกิน นายส่งอะไรมาให้พี่’

ข้อความที่แจ้งเตือนมาบอกให้รู้ว่า หม่อมราชวงศ์กวิภาพส่งรายชื่อมาให้เพิ่มเป็นเพื่อนในไลน์ แต่เป็นชื่อของใครกันนั่นคือสิ่งที่เขาไม่รู้

‘รายชื่อสาวๆ ผู้เข้าชิงตำแหน่งว่าที่แฟนพี่ชายรับใครรับ’

‘นี่นายพ่อเจ้าอะไรแต่เช้า’ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรโต้กลับ น้ำเสียงเคร่งเครียด หลังจากถูกมารดาถามเรื่องแฟน น้องชายตัวดีทั้งสองก็พากันมีท่าทางแปลกๆ อย่างคืนก่อนก็ส่งรูปผู้หญิงมาให้ดู แล้วยังวันนี้อีก

‘โอ้ พี่ชายช่วยเปิดดูหน่อยสิครับ ผมกับพี่ชายกันต์อุตส่าห์คิดแต่ที่เด็ดๆ มาเลยนะครับ รับรองว่าสวยปิ้งทุกคน’

‘ใครใช้ให้นายสองคนรวมหัวกันมาเป็นพ่อสื่อ’

‘ผมเปล่า แค่ทำสนธิสัญญาสงบสุข ผมกับพี่ชายกันต์มีมติแล้วว่าเพื่อความสุขของทุกคนในครอบครัวรวมถึงแม่ เราจะช่วยกันหาสะใภ้คนแรกให้สกุลสุวรรณของเรา’

‘ทำไมนายต้องทำอย่างนั้น’

“ก็พวกผมสงสารแม่ เมื่อวานนี่ตอนที่พี่ชายยังไม่กลับ แม่มาปรับทุกข์ บอกว่าญาติๆ เปรยมา และแม่เองก็กดดันมากที่ต้องตอบญาติไปว่า พี่ชายรันยังไม่มีแฟน ดังนั้นพอคิดๆ ดูแล้ว นี่น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด วิน-วินสำหรับทุกคน” หม่อมราชวงศ์กนิษฐาพูด

“เออดี ระหว่างที่ฉันไปทำงาน พวกนายก็แอบลงมดกันเองสินะ จะเป็นเผด็จการนี่สิ” หม่อมราชวงศ์กนิษฐาขึ้นเสียงดู

“อย่าโมโหไปหน่อยเลยนะพี่ชายรัน ลองเปิดดูรูปสาวๆ ที่พวกผมส่งไปให้ก่อนสิ ผมคัดแต่เด็ดๆ ทั้งนี้ อย่างเช่นคนแรกเพื่อนคณะเดียวกับพี่ชายกันต์ ชื่อคุณหมอปานประดับ ชื่อเล่นว่าหมอเดือน สวย ฉลาด เรียนเก่ง ทำตัวไม่เป็นภาระ สเปกที่พี่ชายรันต้องการเยี่ยม”

“แต่พี่คงไม่เหมาะกับหมอ”

“งั้นลองรายชื่อสองเป็นยังไง เพื่อนผมเอง ชื่อวีรบุช ชื่อเล่นเพื่อนๆ เรียกกันว่าวีวี เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย อดีตดาวมหาวิทยาลัยสองปีซ้อน เซียร์ลีตเตอร์ ด้รมเมเยอร์ สวย ฉลาด ฐานะร่ำรวย บุคลิกดีเยี่ยม”

หม่อมราชวงศ์กนิษฐาสั้นศีรษะ ผลักไหล่น้องชาย

“พอเลย พี่จะรีบไปทำงานแล้ว ส่วนนายก็น่าจะหาภารกิจอะไรมาทำเสียบ้าง จะได้ไม่ฟุ้งซ่าน จะเข้าไปทลายแหล่งพ่อค้ายาหรือว่าจะไปชวยกวาดล้างผู้ก่อการร้าย...”

เขายังพูดไม่ทันจบ น้องชายก็กระโดดมาล้อมคอพร้อมจับปากให้เงียบ

“เบาๆ หน่อยพี่ชายรัน เดี่ยวใครมาได้ยินเข้า”

“ทำไม กลัวหรือ ถ้าอย่างนั้นก็เลิกยึดยึดตมาระแบบนี้ให้พี่ได้แล้ว ไม่งั้นพี่เคืองจริงๆ เอ...หรือว่าพี่ควรจะไปเปิดโปงความลับของนายให้แม่รู้ เราจะได้วิน-วินอย่างที่นายบอก”

“ไม่นะครับพี่ชายรัน” หม่อมราชวงศ์กนิษฐาเอ่ยเสียงอ่อย จุกอ้อนของเขามีเรื่องเดียวคือความลับเรื่องงาน จนป่านนี้หม่อมวิมาลินยังไม่รู้ว่า

เขาทำงานอะไร

“ถ้าไม่อยากโดนแหกเลิกจับคู่ให้พี่เสียที แล้วก็ขอร้อง อย่าส่งรูปไว้สาระพวกนี้เข้ามาถืออีก พี่มีงานต้องทำ”

“ก็ได้ครับ ผมไม่ห่วงกับพี่ชายรึนแล้ว ขอให้ทำงานให้สนุกนะครับวันนี้” หม่อมราชวงศ์กวิณภาพเอ่ยเสียงอ่อย โอบมือเป็นเชิงส่ง

“แน่นอนอยู่แล้ว ถ้าไม่เจอนายมาชดคอแต่แรก ปานนี้พี่คงไปถึงบริษัทแล้ว แล้วก็อย่าลืมบอกกันด้วยว่าพี่ไม่ปลื้มมากๆ กับแผนการนี้ ระวังจะเจอดาบนั้นคืนสนอง ถ้าพี่คิดจะเล่นงานนายสองคน รับรองว่าหนักแน่”

๓

สูญเสียบ

งานที่บริษัทยังคงวุ่นวายเหมือนทุกวัน แต่ไม่รู้เพราะอะไรวันนี้ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรถึงรู้สึกไม่สบายใจ เขาทอดตามองท้องฟ้าด้านนอก เมฆครึ้มหม่นบอกให้รู้ว่าฝนกำลังจะตก ทั้งที่พยากรณ์อากาศบอกว่าวันนี้ ท้องฟ้าจะแจ่มใส

ชายหนุ่มพยายามฝืนทำงาน แต่บางอย่างที่รบกวนใจอยู่ลึกๆ ทำให้ นั่งไม่ติด หม่อมราชวงศ์กนต์ธรไม่แน่ใจว่าตนกังวลใจเรื่องอะไร เขาฝืนใจ อ่านเอกสารกองพะเนินเพราะตั้งใจจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย แต่ก็ ทำได้ยากเต็มทีเพราะไม่มีสมาธิ เขาตั้งใจว่าช่วงใกล้เที่ยงจะโทร. หาอภิรักษ์ เพื่อสอบถามข่าวการล้มละลายของธนาคารที่ได้ยินมา ระหว่างที่กำลังเซ็น เอกสารนั้นเอง จู่ๆ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น พอเห็นเบอร์หน้าจอ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรก็รีบรับสายทันที

“ว่าไรรักษ์ ฉันกำลังคิดถึงนายพอดี”

อภิรักษ์ดูเหมือนจะไม่ได้สนใจฟัง พุดสวนทันทีว่า

“ฉันมีเรื่องด่วน นายช่วยมาพบฉันที่ห้างสรรพสินค้าที่เราเจอกัน

เมื่อวานได้ไหม”

“ตอนนี้เลยหรือ เอาไว้ตอนเที่ยงได้ไหม ฉันยังมีเอกสารต้องเซ็น อีกหลายฉบับเลย”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรไม่เคยกลางนกลางคันมาก่อน เขาเป็นพนักงานคนเดียวที่มาก่อนเวลาและกลับหลังคนอื่น แต่น้ำเสียงที่ดูกังวลของอภิรักษ์ ทำให้ชายหนุ่มลังเล

“ฉันขอร้องละครัน นี่มันเรื่องด่วน”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความเคร่งเครียดผิดกับเมื่อวานราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ ความสงสัยทำให้กั่นใจถาม

“แกมีอะไรหรือเปลารักษ์ คุณกันทางโทรศัพท์ไม่ได้หรือ”

“ฉันต้องการพบนาย...ตอนนี้...เดี๋ยวนี้ มีนายคนเดียวที่ช่วยได้ ขอร้อง ช่วยมาพบฉันตอนนี้ เรื่องนี้สำคัญจริงๆ เอาไว้เราพบกันแล้วฉันจะเล่าให้ฟัง”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรลังเล แต่เขารู้จักอภิรักษ์มานานพอที่จะรู้ว่า หากอีกฝ่ายบอกว่าเป็นเรื่องด่วน นั้นหมายความว่า เป็นเรื่องด่วนจริงๆ ถ้าเขาปฏิเสธก็นับว่าใจร้ายมาก

“ก็ได้ ฉันจะไป”

“นายมาคนเดียวนะ และขอร้องว่าอย่าบอกใครเด็ดขาด”

“ทำไมต้องทำลึกลับอย่างนั้นด้วย หรือว่านายกำลังเดือดร้อน”

อภิรักษ์เงิบไป หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเดาว่าเพื่อนคงลำบากใจจึงไม่ถามต่อ เขามั่นใจว่าหากไม่ได้เจอหน้ากันตัวต่อตัวเพื่อนคงไม่ยอมเล่าอะไรแน่

“งั้นรอฉันหน่อยนะ จะรีบไปเดี๋ยวนี้”

อีกฝ่ายวางสายไปแล้วเหมือนกำลังรีบ และนั่นทำให้หม่อมราชวงศ์กนต์ธรยิ่งสงสัยมากขึ้นไปอีก เขาตัดสินใจกดอินเตอร์คอมหาเลขานุการเพื่อ ผ่างาน

“ผมมีธุระต้องออกไปข้างนอก”

“ตอนนี้เลยหรือคะคุณชาย”

“ใช่ เรื่องสำคัญมาก ผมจะกลับเข้าบริษัทอีกทีบ่ายโมง ถ้ามีเรื่องด่วนก็จัดการไปเลย แต่ถ้าตัดสินใจไม่ได้ โทร. หาผม”

เขารวบเอกสารวางไว้บนโต๊ะ แยกตั้งที่อ่านแล้วกับตั้งที่ยังจัดการไม่เสร็จ ถอดเสื้อสูทพาดพนักเก้าอี้ หม่อมราชวงศ์หนุ่มเลือกนั่งรถไฟฟ้าแทนการขับรถ ขึ้นแท็กซี่เต็มยศคงจะเรียกความสนใจจากคนบนรถไฟฟ้าแน่ๆ เขาออกจากบริษัท เดินไปยังสถานีรถไฟฟ้าที่ใกล้ที่สุด ท้องฟ้าโดยรอบยังคงมีดีดครีမ် เช่นเดียวกับความรู้สึกไม่สบายใจที่ก่อตัวขึ้นในอก

เขาอยากรู้ว่าอภิรักษ์มีเรื่องเดือดร้อนอะไร คงเพราะกำลังวุ่นวายอยู่กับความคิดในหัว จึงไม่รู้ว่ถึงที่หมายเร็วกว่าปกติ ภายในห้างเต็มไปด้วยผู้คนมากมายที่ต่างมารับประทานอาหาร ชายหนุ่มเดินตรงไปยังร้านเดิม เขามองเข้าไปในร้านและพบว่าอภิรักษ์ยังไม่มา จึงเลือกนั่งรอฝั่งตรงข้าม แต่หลังจากนั่งรออยู่พักใหญ่ ชายหนุ่มก็ยังไม่มา

เขาเริ่มแปลกใจเพราะที่ผ่านมามีอภิรักษ์ไม่เคยผิดเวลา ยิ่งอีกฝ่ายบอกว่าเป็นเรื่องด่วนและรีบเร่งให้ออกมาในเวลางาน นั่นหมายความว่าอภิรักษ์ยิ่งร้อนใจ

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรตัดสินใจเดินเข้าไปในร้าน เขาเพิ่งผลึกประตูลงเข้าไปตอนที่พนักงานเดินมาหาพอดี

“ใช่คุณชายกนต์ธรหรือเปล่าครับ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มค่อนข้างประหลาดใจว่าเพราะเหตุใดพนักงานถึงรู้จักเขา

“คุณรู้จักชื่อผมได้อย่างไร”

“คุณอภิรักษ์สั่งไว้ครับ บอกว่าถ้าคุณมาให้พาเข้ามานั่งในร้าน แต่เขาบอกว่าคุณชายสวมสูท ผมเห็นคุณนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามแต่เห็นไม่สวมสูท ก็เลยไม่แน่ใจว่าใช่หรือเปล่า”

“แล้วอภิรักษ์ล่ะ เขาอยู่ที่ไหน ผมมารอตั้งนานแล้ว”

“คุณอภิรักษ์บอกว่าจะไปเอาของที่รถแล้วจะรีบกลับมาครับ”

หม่อมราชวงศ์กนกต์ธรรับรู้ได้ถึงความไม่ชอบมาพากล จึงเอ่ยถาม
“ไปนานหรือยัง”

“พักใหญ่แล้วครับ ตอนแรกคุณอภิรักษ์บอกว่าจะไปแป๊บเดียวแล้ว
รีบกลับมา แต่จนป่านนี้ผมยังไม่เห็นกลับมาเลยครับ”

“อภิรักษ์ออกไปทางประตูไหน คุณพอจำได้ไหม”

หม่อมราชวงศ์กนกต์ธรเริ่มหวนใจ เขารู้สึกได้ถึงสิ่งผิดปกติ คนอย่าง
อภิรักษ์ไม่เคยผิดเวลา อีกทั้งเมื่อเขาบอกอะไรก็จะทำเช่นนั้นเสมอ ครั้งนี้
ต้องมีบางอย่างเกิดขึ้น ชายหนุ่มได้แต่ภาวนาขอให้ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย

บริการซึ่งไปทางประตูทางออก “ทางนั้นครับ”

หม่อมราชวงศ์กนกต์ธรเดินตามออกไปอย่างร้อนใจ ประตูที่บริการบอก
มุ่งหน้าสู่ลานจอดรถซึ่งมีทั้งหมดสิบชั้น เขายังไม่รู้ว่าจะหาเพื่ออะไรเจอได้
อย่างไร เนื่องจากไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายจอดชั้นไหน เขาจำได้แต่ว่าอภิรักษ์ขับรถ
สปอร์ตสีดำน่าจะสะดุดตาพอสมควร หากถามพนักงานรักษาความปลอดภัย
น่าจะพอจำได้ หลังจากมองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นจึงตัดสินใจถามพนักงาน
รักษาความปลอดภัยที่ฝ้าบริเวณลานจอดรถ โชคดีที่มีคนหนึ่งจำรถได้

“ตรงนั้นครับ เดินขึ้นไปครึ่งชั้น”

หม่อมราชวงศ์กนกต์ธรรีบตรงขึ้นบันได แต่ยังไม่ถึงที่ที่พนักงาน
บอกก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของหญิงสาว เขามองไปยังต้นเสียงและเห็นว่ามี
คนมุ่งดูอยู่ ยิ่งได้ยินเสียงตะโกนเรียกรถพยาบาล รวมถึงเสียงพนักงาน
รักษาความปลอดภัยพูดผ่านอุปกรณ์สื่อสารก็ยิ่งร้อนใจมากขึ้น เขาวิ่งไปถึง
จุดเกิดเหตุ พอเห็นร่างเปื้อนเลือดนอนอยู่บนพื้นก็ตกใจสุดขีด เขาทรุดลง
ประคองเพื่อนรักขึ้น

“รักษ์ นายเป็นยังไงบ้าง อดทนไว้นะ รถพยาบาลกำลังมา”

ใบหน้าอภิรักษ์ซีดเผือดจนแทบไม่มีสีเลือด ตรงอกมีบาดแผลถูก

แทง เลือดสดทะลักออกมาจนเป็นเนื้อสีแดงจนไปหมด เขาพูดแทบไม่เป็นคำ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรประคองศีรษะเพื่อนไว้ ขณะที่อภिरักษ์พยายาม ลืมตาพร้อมทั้งบีบมือเขาแน่น เสียงขาดกระท่อนกระแท่น

“จัน...นายมาแล้ว”

“ใครทำร้ายนาย บอกฉันสิ ใครทำ”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ เขาย่อมรู้ว่าทางรอดของอภिरักษ์เหลือน้อยเต็มที บาดแผลถูกแทงตรงช่องอกมีเลือดออกมาก อภिरักษ์พยายามหายใจเข้าแต่ทำได้ยากเต็มที ริมฝีปากสีคล้ำ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรยิ่งร้อนใจ ตะโกนเรียกพนักงานรักษาความปลอดภัยซ้ำอีกครั้ง เขาไม่ต้องการสูญเสียเพื่อนที่ดีที่สุดในต่อหน้าต่อตา

“หม่ออยู่ไหน ทำไมยังไม่มาอีก เราต้องพาคุณเจ็บไปโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้ ยืนเฉยอยู่ทำไม” หม่อมราชวงศ์กนต์ธรอดคิดถึงน้องชายขึ้นมาไม่ได้ หากกรกนต์อยู่คงจะบอกเขาได้ว่าต้องปฐมพยาบาลอย่างไร อภिरักษ์ ยื้อมือชายหนุ่มไว้ เขาพยายามพูดแต่แทบไม่มีแรง

“อดทนไว้รักษ์ ฉันจะอุ้มนายไปหาหมอเอง” เขาพยายามพยุงอภिरักษ์ขึ้น แต่เนื่องจากขนาดตัวที่ใกล้เคียงกันทำให้อีกฝ่ายทรุดลงไปอีก อภिरักษ์กุมมือเขาไว้ สายหน้า

“ไม่...ฉันไปไม่ไหวหรอก...จัน นายต้องช่วย...”

“นายจะให้ช่วยอะไร บอกมาสิ”

มือที่บีบที่นอนแน่นอ่อนแรงเต็มที แต่ดูเหมือนคนเจ็บกำลังพยายามต่อสู้กับมัจจุราช เขามีบางอย่างต้องพูด ลมหายใจแผ่วผนวกกับเลือดและลมที่ทะลักออกมาจากรอยแผลตรงหน้าอกทำให้อภिरักษ์พูดแทบไม่เป็นคำ

“รับปากฉัน...นายต้องช่วยบัว”

“ทำไม น้องสาวนายเป็นอะไร”

“บัว...อยู่ในอันตราย...ช่วยบัว...ช่วยบัว”

เลือดสดๆ พุ่งออกมาจากปากและจมูก ขณะที่อภिरักษ์หายใจเป็น

เอือกๆ หม่อมราชวงศ์กนกต์รอกอดเพื่อนรักไว้ น้ำตาถูกผู้ชายไหลริน

“ได้ ฉันรับปาก ฉันจะดูแลน้องสาวนายเอง ไม่ต้องเป็นห่วง แต่ตอนนี้ นายต้องอดทน หมอกำลังจะมา นายเป็นอะไรไม่ได้นะ”

ความโล่งใจก็บร่อยยืมปรากฏบนใบหน้าของอภีร์ก็เข้มนวบสุดท้าย หลังจากนั้นมือของเขาก็ตกลงข้างกายเช่นเดียวกับเปลือกตาที่ปิดลง หม่อมราชวงศ์กนกต์รอมองเพื่อนรัก เขารู้สึกเหมือนจะขาดใจ ได้แต่ภาวนาว่าสิ่งที่เห็นนี้ไม่เป็นจริง อภีร์ก็ยังอยู่ เขาฝืนใจยื่นมือไปอังจมูก แล้วก็ต้องยอมรับความจริงที่ว่า เพื่อนรักไม่มีลมหายใจแล้ว

“คุณชายพอทราบไหมครับว่าคุณอภีร์มีศัตรูที่ไหนบ้าง”

สองมือที่เข้มนเลือดตกย่ำให้หม่อมราชวงศ์กนกต์รต้องยอมรับว่า ทุกอย่างเป็นเรื่องจริง อภีร์เสียชีวิตก่อนถึงโรงพยาบาล แพทย์ในรถฉุกเฉินพยายามช่วยปั๊มหัวใจ แต่ผ่านไปสองชั่วโมงทุกอย่างก็ไร้ผล เขาได้แต่มองความเคลื่อนไหวนั้นด้วยขอบตาร้อนผ่าว

หม่อมราชวงศ์กนกต์รไม่โทษใคร เพราะเขารู้ดีว่าบาดแผลที่อภีร์ช้ได้รับนั้นสาหัสเพียงใด เขาถูกแทงหลายแผล แพทย์แจ้งว่ามีดแทงถูกบางส่วนของปอด ทำให้มีการรั่วของเลือดและลม แต่ใครกันที่ทำร้ายคนดี ๆ อย่างอภีร์ช้ได้ นั่นคือสิ่งที่หม่อมราชวงศ์กนกต์รไม่เข้าใจ

คิดมาถึงตอนนี้เขาก็กลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ ชายหนุ่มได้แต่นั่งนิ่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน มองความวุ่นวายตรงหน้า ร้อยเวรที่รับผิดชอบตรงเข้ามาสอปากคำทันทีที่มาถึง คิดนี่เป็นคดีอุกอาจ เพราะเหตุเกิดในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า โชคร้ายที่ไม่มีผู้เห็นเหตุการณ์ อีกทั้งกล้องวงจรปิดบริเวณนั้นก็เสีย

“ผมไม่ทราบจริงๆ ครับ ผมกับอภีร์ช้เพิ่งพบกันเมื่อวาน เขายังไม่ได้เล่าอะไรให้ฟังเลย”

“บอกได้ไหมครับว่าคุณอภีร์ช้นัดคุณชายมาทำไม”

“รักษ์ยังไม่ได้ออกครับ ผมพยายามถามเขาทางโทรศัพท์ แต่เขาบอกว่าเรื่องด่วน ขอให้มาเจอก่อนแล้วจะเล่า แต่นึกไม่ถึงเลยว่าเขาจะถูกทำร้ายก่อนที่เราจะคุยกัน”

ร้อยเวรพยักหน้า จดข้อมูลใส่สมุดแล้วถามต่อ

“คุณชายกับคุณอภิรักษ์รู้จักกันมานานหรือยังครับ”

“เราเป็นเพื่อนเรียนด้วยกันตั้งแต่มัธยมจนถึงมหาวิทยาลัยครับ แต่พอเรียนจบผมก็ไปต่างประเทศ รักษ์ส่งข้อความมาหาผมทางเฟซบุ๊กบ้างทางไลน์บ้าง แต่ไม่ค่อยบ่อยนัก คงเพราะเขางานยุ่ง”

“คุณชายพอทราบไหมครับว่าคุณอภิรักษ์เดือดร้อนเรื่องอะไร”

“ผมไม่รู้จริงๆ ครับ เขาบอกแต่ว่ามีเรื่องด่วนอยากเจอ บอกให้ผมรีบมา ซึ่งปกติแล้วรักษ์ไม่เคยทำแบบนี้ ผมเลยเดาเอาว่าเขาคงเดือดร้อนจริงๆ ถึงได้รีบมา แต่ผมประมาทเกินไป”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรโทษตัวเอง หากเขาตรงเข้าไปนั่งรอในร้านแต่แรก เขาอาจตามเพื่อนออกไปได้เร็วกว่านี้ และอภิรักษ์คงไม่ตาย

“อย่าโทษตัวเองเลยครับ เรื่องทั้งหมดนี้ไม่มีใครอยากให้เกิด คุณชายได้คุยอะไรก่อนคุณอภิรักษ์จะเสียชีวิตหรือเปล่าครับ” ตำรวจซัก

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรนั่งคิด สิ่งเดียวที่ดูเหมือนว่าเพื่อนรักจะเป็นห่วงคือน้องสาวนั่นเอง

“เขาพูดถึงน้องสาว อยากให้ผมดูแลเธอ”

“น้องสาวหรือครับ แต่เท่าที่ผมทราบเธออยู่ต่างประเทศใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับคุณตำรวจ วัฒนศัพท์ดาเรียนอยู่ที่อังกฤษ เธอมีกำหนดกลับอาทิตย์หน้า รักษ์พูดแต่ว่าให้ดูแลน้อง แล้วเขาก็สิ้นลม”

เสียงของกนต์ธรแหบแห้ง ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งรู้สึกตัวเองทำพลาด เขาควรจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับอภิรักษ์มากกว่านี้ตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่เจอกัน นายตำรวจจดข้อมูลทั้งหมด หลังจากนั้นก็ถามเรื่องส่วนตัวของเขาอีกนิดหน่อย พอได้เวลาก็พยักหน้า

“ขอบคุณคุณชายมากนะครับ วันนี้ผมคงพอแค่นี้ก่อน แต่ถ้าต้องการข้อมูลอะไรเพิ่มเติมผมจะติดต่อกลับไปนะครับ”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรพยักหน้า เขารู้สึกอ่อนล้าเหลือกำลัง ชายหนุ่มก็มอมองเลื้อยเบือนเลียดเป็นวงกว้าง มองเงาสะท้อนในกระจก สภาพของเขาดอนนั้นมอมแมมอย่างที่สุด ใครจะคิดว่าคุณชายรันทแห่งสกุลสกุลจะมีสภาพเช่นนี้ ความอ่อนล้าเข้าเกาะกุมทุกอณูในหัวใจ แค่คิดว่าต้องหลับตาลงในคืนนี้ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรรก็ยิ่งรู้สึกขมขื่น

เขาควรทำเช่นไรดี ทหารวินทร์ดารู้ข่าวร้ายของพี่ชายจะเป็นอย่างไร เขาต้องหาทางดูแลรวินทร์ดาตามคำสั่งเสียของเพื่อน แต่จะทำอย่างไร ในเมื่อเขาไม่ได้เจอหล่อนนานแล้ว คนที่ไม่ได้เจอกันหลายปีจะยอมให้เขาเข้าไปก้าวก่ายในชีวิตมากแค่ไหน แค่คิดก็พบปัญหาที่ขุนนางจนไม่มีทางออกแล้ว

งานศพของอภิรักษ์เต็มไปด้วยแขกเหรื่อมากมาย คงเพราะบิดาของเขาค่อนข้างกว้างขวางในวงสังคม แม้วีเครดิตตอนนี้มีฐานะอันง่อนแง่น แต่ก็มิคว่ำค่าหลายคนที่คุ้นเคยกันอยู่ นอกจากแขกของวุฒิชัยแล้วยังมีเพื่อนที่มหาวิทยาลัยymar่วมงาน สมัยเรียนอภิรักษ์เป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ อัจฉริยะดี ทำให้มีเพื่อนสนิทแทบทุกคน

งานจัดขึ้นที่วัดยานซานเมือง ภายในศาลาประดับประดาด้วยดอกไม้โดยรอบ คงเป็นฝีมือของวุฒิชัย แม้จะมีฐานะย่ำแย่ แต่ก็อยากแสดงให้คนอื่นเห็นว่ายังมีเงินเพื่อรักษาหน้า พวงหรีดดอกไม้แขวนอยู่รายรอบศาลาส่งมาจากคู่ค้าของธนาคาร ขณะที่บรรยากาศเต็มไปด้วยความโศกเศร้า

วุฒิชัยนั่งอยู่แถวหน้าสุดคู่กับภรรยาสาววัยละอ่อนซึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าวาบหวิว คอแว้ลิก และกระโปรงผ่าสูง ไม่เหมือนคนที่มางานศพหล่อนแต่งหน้าจัด ทาลิปสติสีแดงสด ใบหน้าไม่ได้มีความโศกเศร้าเลย แม้แต่น้อย หญิงสาวทำท่าทางเมื่อหน้าที่ต้องลุกขึ้นยืนต้อนรับแขกเหรื่อที่ทยอยกันมาไม่ขาดสาย

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรมาทำงานพร้อมกับหม่อมเจ้าพีรพงษ์ หลังจากจุดรูปเคารพพท วุฒิชัยก็พาทั้งสองไปนั่งเก้าอี้แถวหน้าสุด หม่อมเจ้าพีรพงษ์ประทับเก้าอี้แถวหน้า ทรงพูดคุยกับวุฒิชัยและทักทายกัน หม่อมราชวงศ์กนต์ธรถือโอกาสนั้นมองสำรวจโดยรอบ เขาเห็นแขกเหรื่อมากหน้าหลายตานั่งอยู่เต็มศาลา เมื่อมองไปโดยรอบก็รู้สึกหดหู่ ยิ่งเห็นภาพถ่ายของเพื่อนรักที่ประดับอยู่ด้านหน้าสุดก็ยิ่งคิดถึงอภิรักษ์จับใจ

รูปนั้นถ่ายตอนอภิรักษ์เรียนจบใหม่ๆ เป็นทริปเลี้ยงฉลองต่างจังหวัด หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเองก็ไปด้วย ทั้งสองสนุกกันสุดเหวี่ยง เพราะรู้ว่ามันจากนั้นจะไม่ค่อยได้พบกันบ่อยนัก หลังเรียนจบเขากับอภิรักษ์ยังติดต่อกันเป็นระยะ มีวันช่วงไปคือตอนที่เขาไปต่างประเทศ ไม่นึกเลยว่าการพบกันหลายวันก่อนจะเป็นครั้งสุดท้าย แต่ปริศนาที่ค้างคาใจคือ ใครคือฆาตกร และสิ่งที่อภิรักษ์ต้องการเล่าให้ฟังคืออะไรกันแน่

ข้อมูลจากตำรวจยังไม่อะไรสืบหน้ามากนัก เมืองต้นทีมสืบสวนตั้งข้อสันนิษฐานว่าน่าจะมาจากปมขัดแย้งทางธุรกิจและการเงิน เนื่องจากธนาคารวิเคราติชของวุฒิชัยกำลังถูกฟ้องล้มละลาย อภิรักษ์อาจพยายามทำทุกอย่างเพื่อแก้ไขสถานการณ์ หรือไม่ก็อาจเป็นคู่ค้าที่ได้รับผลกระทบจากธนาคารจึงเกิดความแค้น ไม่น่าเชื่อว่าวุฒิชัยจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ บ้านและสมบัติจะต้องถูกยึดเพื่อใช้หนี้ รวมถึงที่ดินที่ต้องขาย หม่อมราชวงศ์กนต์ธรสังเกตเห็นว่าวุฒิชัยมีสีหน้าเคร่งเครียด ผิดกับภรรยาสาวที่ดูจะสนอกสนใจความงามมากกว่า สังเกตได้จากการยกกระຈกขึ้นมาส่องแทบตลอดเวลา

พระสงฆ์สวดพระอภิธรรมอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง หม่อมราชวงศ์กนต์ธรตั้งสมาธิเพื่อระลึกถึงเพื่อนรักและอุทิศผลบุญไปให้อภิรักษ์ในภพหน้า ระหว่างพักมีหญิงสาวคนหนึ่งเดินสวนเข้ามา การแต่งกายที่แปลกตากว่าคนอื่น ๆ ผนวกกับผมสีรุ้งทำให้แขกทุกคนหันไปมอง วุฒิชัยเป็นคนแรกที่จำหน้าหน้าได้ เขาลุกจากเก้าอี้ตรงเข้าไปหา ตวาดเสียงดังลั่นด้วยความโมโห

“นี่แกจงใจฉีกหน้าฉันใช่ไหม ทำไม่ถึงได้แต่งตัวแบบนี้มางานศพ”

ไม่แปลกหรอกที่วุฒิชัยจะโกรธ เพราะขนาดหม่อมราชวงศ์กันต์ธรร เองยังคิดว่าหญิงสาวแต่งกายไม่เหมาะสำหรับการมาร่วมงานศพเลยแม้แต่น้อย เสื้อยืดดีสีสดกับกางเกงขาสั้นกุดเผยให้เห็นเรียวขาขาหนีย่นกลมกลิ้ง ทำให้หล่อนดูเป็นจุดเด่น ยิ่งผนวกกับผมที่ย้อมสีรุ้งทำให้หญิงสาวดูเปรี้ยวเกินกว่าจะเป็นคนมาร่วมแสดงความเสียใจในการจากไปของอภิรักษ์ ถ้ามองในอีกแง่หนึ่งก็เป็นไปได้ว่าหล่อนอาจจะเพิ่งลงจากเครื่องและรีบร้อนมางานศพจนไม่มีเวลาเปลี่ยนชุดก็เป็นได้ เขาสังเกตเห็นว่าหล่อนตาบวมโป่งเหมือนคนร้องไห้อย่างหนัก

รวินทร์ดาไม่ได้เกรงกลัวบิดา หล่อนจ้องหน้า โต้กลับเสียงแข็ง

“ทำไม่จะได้ไม่ได้ หนูแค่มาเคารพศพพี่รักเฉยๆ”

“ไปเปลี่ยนชุดใหม่เดี๋ยวนี้ ใครใช้ให้แกะใส่กางเกงสั้นแค่นี้แบบนี้ ที่เมืองนอกครูเขาไม่เคยสอนหรือไงเรื่องมารยาทสังคม”

มื่ออยู่ยุดจุดกระซางเพื่อลากหญิงสาวออกจากศาลา แต่รวินทร์ดา ยื้อไว้ เสียงอะอะกับการยื้อยุดทำให้แขกเหรื่อพากันหันไปมอง

“หนูไม่ไป พ่ออย่ามายุ่งกับหนู” หล่อนสะบัดมือออก กอดอกจ้องตาตอ

วุฒิชัยยังไม่โห “ฉันจะยุ่ง แกอยากให้เห็นอายุจนต้องเอาปี๊บคลุมหัวหรือไง บอกว่าให้ออกไปยังไงล่ะ”

พัลวิเป็นฝ่ายลุกขึ้นมา หล่อนแตะท่อนแขนวุฒิชัยและกระซิบ

“ใจเย็นๆ ค่ะคุณ คนมองกันใหญ่แล้ว ถ้าบ๊วยอยากใส่ชุดนี้ก็ให้ใส่ไปเถอะค่ะ เราไปนั่งฟังพระสวดต่อดีกว่า”

วุฒิชัยหันมาส่งสายตาคาดโทษบุตรสาว แต่หล่อนก็ยังจ้องกลับไม่ลดละ เขาหันไปสั่งคนขับรถที่ปรีเข้ามาหา

“แกร็บไปหาชุดมาให้คุณหนูเปลี่ยนเดี๋ยวนี้ และถ้าหากกางเกงที่สุภาพกว่านี้ไม่ได้ละก็ ไม่ต้องให้เข้ามาอีกเข้าใจไหม ไป”

หญิงสาวทำท่าอึดเหมือนจะไม่ยอม แต่แล้วคนขับรถก็โค้งกายพร้อม กับดึงตัวหล่อนออกไปจนได้ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรมองตามไปจนสุดสายตา

ผู้หญิงคนนี้นะหรือคืออรวิรินทร์ดา น้องสาวคนเดียวของอมริกษ์ หล่อนดูเปรี้ยวเกินงามแถมยังตื้อตึง ขนาดบิดาหญิงสาวยังกล้าเถียงกลับ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเริ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่าจะทำตามคำสั่งเสียของอมริกษ์ ได้หรือไม่ เขายังไม่แน่ใจว่าหล่อนจะมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้างถ้าบอกว่าอมริกษ์ ต้องการให้เขาดูแลหล่อน บางทีอาจถูกตอกกลับหน้าหยาก็เป็นได้ แต่เพื่อ เพื่อนรักอย่างไรก็ต้องลองดู เขาหันไปมองรูปอมริกษ์อีกครั้งพลางเอ่ยในใจ

‘นายช่วยฉันด้วยนะริกษ์ ช่วยให้น้องนายเข้าใจ’

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรหันหน้ามาฟังพระสวดต่อ นับตั้งแต่คนขับรถ ลากตัวหญิงสาวออกไป ใบหน้าของวุฒิชัยก็บึ้งตึง เขายังจำสิ่งที่อมริกษ์เล่า ให้ฟังครั้งสุดท้ายที่เจอกันได้

‘บัวทำทุกอย่างเพื่อประชดพ่อ...น้องสาวฉันเป็นคนน่าสงสาร’

ครั้งสุดท้ายที่เขาเจออรวิรินทร์ดาคือสมัยเด็ก คงจะเกินสิบปีแล้ว เวลาที่ผ่านไปได้เปลี่ยนเด็กหญิงน่ารักให้กลายเป็นหญิงสาวแต่งตัวจัด หม่อมราชวงศ์กนต์ธรรู้ว่า การที่หล่อนทำแบบนี้ก็เพื่อประชดและเรียกร้องความสนใจ แต่ยิ่งอรวิรินทร์ดาทำตัวเหลวไหลมากเท่าไร วุฒิชัยก็ยิ่งไม่สนใจมากขึ้นเท่านั้น

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรนั่งรออยู่นานจนพระสวดเสร็จจึงเห็นหญิงสาวกลับเข้ามาเคารพศพอีกครั้ง หล่อนเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเสื้อยัดสีด้ากับ กางเกงขายาว ใบหน้าซูบซีดเพราะเซ็ดเครื่องสำอางออกหมด ขอบตาบวมซ้ำ เพราะการร้องไห้อย่างหนัก กระเป๋าเดินทางใบย่อมที่วางอยู่ด้านข้างบอกว่า เจ้าตัวคงเพิ่งลงจากเครื่องและตรงมาที่วัดทันที

แขกส่วนใหญ่ทยอยกันออกจากศาลา วุฒิชัยออกไปส่งแขก ส่วน หม่อมเจ้าพีรพงษ์เสด็จไปที่รถ หม่อมราชวงศ์กนต์ธรถ่วงเวลาไว้

“ท่านพ่อกลับก่อนได้ไหมครับ บังเอิญผมมีธุระ”

“แล้วลูกจะกลับยังไม้”

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมเรียกแท็กซี่กลับได้ ผมมีบางอย่างต้องจัดการ”

หม่อมเจ้าพีรพงษ์ทรงพยกพัคตร์ แล้วออกไปจากศาลาโดยมีวุฒิชัยเดินไปส่ง หม่อมราชวงศ์กนต์ธรเดินเลี้ยวไปหาคนที่ต้องการ เขาเห็นรวินทร์-รดาคุกเข่าอยู่หน้ารูปอภิรักษ์และคลานเข้าเข้าไปจุดธูป ประนมมือ น้ำตาไหลพรากอาบแก้ม

สีหน้าของหล่อนเต็มไปด้วยความเศร้า ริมฝีปากเข้มแน่น ความปวดร้าวฉายชัด ถึงไม่พูดก็รู้ว่าเจ้าตัวเสียใจมากเพียงใด เขาอดคิดถึงคำสั่งเสียของอภิรักษ์ไม่ได้

“นายต้องรับปากฉันว่าจะดูแลบัว ช่วยน้องสาวฉันด้วย”

หม่อมราชวงศ์กนต์ธรยังคิดไม่ออกว่าควรเริ่มพูดกับหญิงสาวอย่างไรดี เพราะเขากับหล่อนแทบไม่เคยคุยกัน ครั้งสุดท้ายที่เจอคือตอนที่หล่อนยังเด็ก ชายหนุ่มเฝ้ามองไหล่บางที่สั้นไหว ตั้งใจจะเอ้อมมือไปแตะไหล่ปลอบ แต่มีเสียงดังขัดจังหวะเสียก่อน

“คุณชายกนต์ธรมาอยู่ที่นี่เอง”

ภรรยาสาวของวุฒิชัยนั่นเอง เขาเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ

“คุณรู้จักผมด้วยหรือครับ”

“รู้จักสิคะ มีใครบ้างไม่รู้จักคุณชายกนต์ธร ผู้บริหารไฟแรงของบริษัทเอส เค พรอพเพอร์ตี้”

“คุณมีอะไรกับผมหรือเปล่า คุณพัลวี”

“มีสิคะ ฉันมีเรื่องสำคัญมากเกี่ยวกับคุณอภิรักษ์อยากปรึกษาคุณขอเวลาฉันสักครู่ได้ไหม”

แม้จะไม่อยากคุยกับหญิงสาวเพราะได้ยินกิตติศัพท์หลายอย่างของพัลวี แต่หม่อมราชวงศ์กนต์ธรก็เลี้ยวไม่ได้ จึงตอบไปว่า

“ก็ได้ครับ หวังว่าคงสำคัญจริงๆ นะครับ เพราะผมมีธุระต้องทำเช่นเดียวกัน”